

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8.— Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμηνος . . . » 4.50 Ἑξαμηνος φρ. χρ. 5.50
Τρίμηνος . . . » 2.50 Τρίμηνος φρ. χρ. 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β. — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 καὶ 19 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 50—51

ΕΙΚΟΣΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΕΣΗΚΩΘΗΚΑ πρωτ-πρωτ, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μας. Ἡ Κυρά-Μάρθα, ἡ οἰκονόμος μου, μοῦ ἔφερε κατὰ τὸ σῆμα τὸ γάλα καὶ μίαν ἐφημερίδα. Καὶ ἔως νὰ κρυώσῃ λιγάκι τὸ γάλα, ἐξεδίπλωσα τὴν ἐφημερίδα καὶ ἔρριψα μίαν ματιάν. Κάποιος τίτλος μὲ πολὺ μεγάλα γράμματα, εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μοῦ ἐκίνησε ἀμέσως τὴν προσοχήν: Ἡ παιδικὴ πόλις Διάπλασις. Ὁ τίτλος αὐτοῦ εἶχε καὶ ὑποτίτλους: Μία νέα πόλις εἰς τὰ περὶχωρά των Ἀθηνῶν. — Τὸ θαῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἵματος. — Ὀνειρον ἢ πραγματικότητα; — Ὅπου ὄλοι οἱ γονεῖς εἶνε πτωχοί, καὶ ὅλα τὰ παιδιά ἐργάζονται διὰ νὰ τοὺς τρέφουν. — Ἐρχου καὶ ἴδε! — κτλ. κτλ.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου! Ὀνειρον, ἐπιθυρία καὶ ἐγώ, ἢ πραγματικότητα; Καὶ ἀνεγίνωσκα, ἡ

καλλίτερα κατέτρωγα το κείμενο του περιέργου αυτού άρθρου, το οποίο διηγείτο τα εξής:

«Χθές περί την μεσημέριαν, εις τῶν συντακτῶν τῆς ἐφημερίδος »μας, μεταβάς εἰς Ἀμαρούσιον χάριν ἀναψυχῆς, καὶ ἐκεῖθεν περι- »πλανηθεὶς μόνος ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν, εἶχε τὴν τύχην νὰ κάμῃ μεγά- »λην γεωγραφικὴν ἀνακάλυψιν. Μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ χωρίου, εἰς »θῆσιν τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ καὶ τῆς ὁποίας δὲν »γινώριζε τὸ ὄνομα, εὐρέθη αἰφνης ἐνώπιον πόλεως ἀγνώστου καὶ »τόσον ἰδιορρυθμοῦ, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἐγίνε θύμα ὀπι- »κῆς ἀπάτης. Ἡ πόλις αὕτη, πολὺ κομψή, νέα καὶ ἀπαστράπτουσα, »ἐφαίνετο τρόπον τινὰ μικροκαμωμένη. Τεῖχη, κτίρια, οἰκίαι, δρό- »μοι, πλατεῖαι, πάρκα, ὅλα τῶν ἡσαν μικρότερα τοῦ φυσικοῦ καὶ »τοῦ συνήθους, ὥς νὰ κατεσκευάσθωσαν ἀπὸ νάνους ἢ ἀπὸ παιδία. »Μολοντοὶ ἀρκετὰ ἐκτεταμένη, ἐφαίνετο ὡς μικρογραφία πόλεως, »ἀλλὰ μικρογραφία χαριτωμένη. Ὁ συντάκτης μας, πρὸ τῶν »ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου τὸ θαῦμα αὐτὸ παρουσιάσθη ἀποτόμως, μό- »λις ἀνῆλθεν εἰς τὴν κορυφὴν κάποιου λόφου, ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ »ἐσταυροκοπήθη. Μικρὸς βοσκὸς, τὸν ὁποῖον συνήντησεν ἐπὶ τοῦ »λόφου, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ πόλις ὀνομάζεται Διάπλασις, »—δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὸς πῶς καὶ διατῖ, — καὶ ὅτι ἐκτίσθη, κατοῖ- »κεῖται καὶ διατηρεῖται ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ἀπὸ παιδία ἐργατικά, »τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶνε ἀσθενεῖς, πτωχοὶ καὶ ἀεργοί.

«Λαθὼν τοιαύτας πληροφορίας, ὁ συντάκτης μας ἐστακίσθη κυ- »ριολεκτικῶς νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν λόφον καὶ νὰ σπεύσῃ πρὸς ἐπί- »σκεψιν πόλεως, ἡ ὁποία τόσα παράδοξα καὶ ἐνδιαφέροντα τῇ ὑπέ- »σχετο...»

Καὶ ἀκολουθοῦσαν ἀκόμη τρεῖς στήλαι περιγραφῆς, τὰς ὁποίας ἀνέγνωσα χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ καθόλου τὸ γάλα μου ποῦ ἐπάγωσε καὶ ἀφοῦ τὰς ἀνέγνωσα, ἐστακίσθηκα κ' ἐγὼ σὰν τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος, νὰ περιέλθω τὰ δωμάτια καὶ νὰ ἐξυπνίσω τοὺς κοιμωμένους ἀκόμη Ἀνανίαν, Ἀγάπην, Ἑλπίδα, Πίστιν, Κικίην, Φιφὴν κτλ. χωρὶς νὰ λησμονήσω καὶ τὴν Πίσσαν, ἡ ὁποία, κουλουριά- σμένη εἰς τὸν καναπὲν τοῦ γραφείου, ποῖος ξεύρει τί ποντικοσφα- γὴν ὠνειρεύετο...

— Εὐπνᾶτε καὶ ἐτοιμασθῆτε! τοὺς ἐφώναζα. Σήμερα ἔχουμε ἐκδρομὴ!

— Πῶς; σήμερα; διεμαρτύροντο δὲν εἶπατε πῶς σήμερα θὰ γράψετε τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς;

— Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτό... Ἄς εἶνε, ἐτοιμασθῆτε γρήγορα καὶ σὰς λέγω ἔπειτα... Θὰ πάρουμε τὸν σιδηρόδρομον τῆς Κηφισσαῖς, τὸ τραῖνο τῶν ὀκτὼ, θὰ βροῦμε στὸ Μαρούσι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἴσια... γιὰ τὴν Διάπλασιν...

— Τί; θὰ γυρίσωμε πίσω πεζοί; ἀνέκραξεν ὁ ὀκνηρὸς Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκατάλαβε τί εἶπα.

— Ντύσου κ' ἐννοια σου! ἦτο ἡ ἀπάντησίς μου εἰς πᾶσαν ἐρώ- τησιν καὶ διαμαρτυρίαν.

Ἐκρυφα τὴν ἐφημερίδα, διὰ νὰ μὴ περάσῃ ἡ ὥρα μὲ ἀπορίας καὶ συζητήσεις, καὶ δὲν τὴν ἔδειξα, παρὰ ὅταν ἐκαθίσταμεν πλέον εἰς ἓνα βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ὁποῖον κατελάβαμεν, ἐννοεῖται ὀλοκλήρως. Ἦμεθα φαιδρότατοι. Ἡ γλυκυτάτη ἡμέρα τοῦ ἀθηναϊ- κοῦ Νοεμβρίου, ἡ καλὴ συντροφία, ὁ ἐξοχικὸς ἀέρας, ἓνα καλὸν γεμάτο τρόφιμα,—γλυκίσματα προπάντων καὶ ὀπωρικά, τὰ ὁποία ἐφώνισε διὰ τὴν ἐκδρομὴν ἡ Κυρά-Μάρθα,—καὶ μάλιστα ἡ προσδο- κία τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποία μᾶς ὑπέσχετο ἡ ἐπίσκεψις τῆς Δια- πλάσεως, ἐγέμιζαν τὴν ψυχὴν μας χαρὰν καὶ ἐλπίδα. Ἀφοῦ συνω- μιλῆσαμεν ἀρκετὰ περὶ τῆς νέας πόλεως, ἐσιωπήσαμεν. Ἡ Κυρά- Μάρθα, προστάτης καὶ φύλαξ τοῦ καλαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευεν ἴσως ἀπὸ καμμίαν πρόωρον ἐπίθεσιν, εἶχε βυθισθῇ εἰς ρεμβασμούς. Ἡ Πίσσα ἐτρίβεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν εἰς τὰ γόνατά μου. Τὰ κορί- ταια, εἰς τὰ παρὰθύρα, ἐξηραίνον τὸν δρῶντα, ἀνυπόμονα νᾶν- καλύφουν μακρόθεν «τοὺς πύργους καὶ τοὺς θόλους» τῆς Διαπλά- σεως. Καὶ μόνος ὁ Ἀνανίας ἐρητύρουν ἀκόμη, πότε σοβαρὸς καὶ πότε ἀλογοπαλῶν.

— Τιμὲς καὶ δόξες πάλι, κυρία Διάπλασις! μοῦ ἔλεγε, Νὰ κτι- σθῇ πόλις καὶ νὰ ὀνομασθῇ μὲ τὸν ὀνόματά σας! Βάζω στοιχίμα ὅτι

τὴν ἔκτισαν συνδρομηταί μας, καὶ νὰ ἰδῆτε τί βασιλικὴν ὑποδοχὴν θὰ μᾶς κάμουν! Φθάνει μόνον νὰ τηλεφωνήσουμε, ὅταν θὰ φθά- σουμε στὸ Μαρούσι...

— Νὰ τηλεφωνήσουμε; εἶπα. Καὶ ποῦ; Νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαρι- στημένος καὶ μόνον ἂν κατορθώσουμε καὶ βροῦμε τὸν δρόμο...

— Θὰ τὸν βροῦμε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνανίας. Ἐγὼ πεποιθῆσιν! Ὁ μᾶς δὴ γῆγησεν τὸ ἐνοικίον. Κ' ἐπειδὴ τὰ ζῖα κυρίως ἔχουν ἐνστι- κτον, θὰ βάλουμε τὴν Πίσσα ἐμπροστί, καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ μᾶς βγάλῃ ἴσα στὴ Διάπλασιν.

Ὁ ψυχογυῖός μου ἐπέμενεν ὅτι τὸ ἀλογοπαλινῶν του εἶνε ἀλάνθαστον. Καὶ ὅταν ἐβγήκαμεν εἰς τὸ Μαρούσι, ἄφισε πραγμα- τικῶς τὴν Πίσσαν ἐλευθέραν νὰ προηγήται. Ἦμεῖς τὴν ἀκολουθή- σαμεν κατὰ τάξιν ἡλικίας, πρῶτα-πρῶτα τὰ μικρότερα κορίτσια, ἔπειτα τὰ μεγαλειότερα, ἔπειτα ὁ Ἀνανίας, ἐγὼ, ἡ Μάρθα, καὶ τέλος ἓνας γαῖδαρος, τὸν ὁποῖον ἐνοικιάσαμε ἀπὸ τὸ χωριό, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὰ νῶτα προσωρινῶς μὲν τὸ καλὰ θὶ τῶν τροφίμων, κατόπιν δὲ καὶ ὁποῖον ἀπὸ ἡμᾶς ἤθελε τυχὸν κουρασθῇ. Τὸ νοῦμον ζῖον,— ἐννοῶ τὴν Πίσσαν,—ἐπροχωροῦσε μὲ βῆμα σταθερόν, ὥς νὰ ἤξευρε ποῦ πηγαίνει, διὰ δρόμων, δρομίσκων καὶ ἀτραπῶν, γνωστῶν καὶ ἀγνώστων, βατῶν καὶ δυσβάτων, μετὰ πορείαν δὲ ἡμισείας ὥρας, μᾶλλον εὐχάριστον παρὰ κουραστικὴν, μᾶς ἔδωκεν εἰς μίαν ἐξο- χὴν ἐντελῶς ἀγνωστον, σχεδὸν ἀγρίαν, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν χαραγ- μένοι ἄλλοι δρόμοι, παρὰ τὰ χαλκιδόστρωτα μονοπάτια τοῦ σχημα- τίζουν οἱ χεῖμαρροι καὶ τὰ ρυάκια τῶν βροχῶν. Καὶ τότε ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ πιστεύω εἰς τὸ θαῦμα τοῦ ἐνοικίου. Διότι τὸ τοπίον ἐκεῖνο ἦτο ἐντελῶς πρωτοφανὲς δι' ὅλους μας, μολοντοὶ πολλάκις ἐκάμαμεν ἐκδρομὰς πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἀττικῆς. Ἐνας λό- φος μάλιστα, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο ἐμπρὸς μας, ἦτο τόσον ἀπρόοπτος κ' ἐπιβλητικὸς, ὥστε θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἀνυψώθη διὰ μαγείας. Πῶς δὲν τὸν εἰσεύραμεν; πῶς δὲν τὸν εἶδαμεν ποτὲ οὔτε ἀπὸ πηλῶν, οὔτε ἀπὸ μακρὰν; Πολὺ περίεργον! Ἐν τούτοις ὑπέθεσα ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ λόφος, τὸν ὁποῖον ἀνέφερεν ὁ πρωῒνός ἀρθρογράφος καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐκπληξιν—διότι τὸ ἐπερίμενα,—εἶδα τὴν Πίσσαν νὰ τὸν ἀνα- δαίνῃ...

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, εὐρισκόμεθα ὅλοι εἰς τὴν κορυφὴν. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Κόσμημα τῆς ἀπεράντου πρασίνης πεδιάδος, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ἐκεῖθεν τοῦ λόφου, ἔλαμψεν εἰς τοὺς ἐκπληκτοὺς ὀφθαλμούς μας, ὡραία καὶ ἀπαστράπτουσα, κομψή καὶ μικροκα- μωμένη, ἡ πόλις Διάπλασις, ἀπαράλλακτη ὅπως τὴν περιέγραφεν ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος!

Καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα ἐμπρὸς μας! Δὲν ἦτο ὄνειρον, οὔτε ἀπάτη, οὔτε πρωταπυρία, οὔτε μυθιστόρημα, οὔτε φαντασία δημοσιο- γράφου. Ἦτο πρᾶγμα! Τὸ ἐδὲλαμεν καὶ τὸ ἠκούσαμεν.—μάλιστα τὸ ἠκούσαμεν, διότι οἱ ἡχοὶ μᾶς πόλεως ζωσῆς, μακρινοὶ ἀλλ' εὐ- κρινεῖς, ἐφθάναν μέχρι τῆς ἀκοῆς μας. Καὶ τότε ἠσθάνθημεν κάτι παρόμοιον μὲ τὸ αἰσθημα τῶν Μυρίων τοῦ Ξενοφάντος ἐνώπιον τῆς θαλάσσης, ἡ τῶν Ἑβραίων ἐνώπιον τῆς γῆς τῆς Ἑπαγγελίας. Μᾶς κατέλαβεν ἔκστασις καὶ σχεδὸν τρόμος. Ἐμείναμεν ἄφωνοι καὶ δα- κρυσομένοι. Ἐπειτα ἐφώναξαμεν, ἐξήτωκραυγάσαμεν, ὑψώσαμεν χεῖρας καὶ φωνὰς πρὸς τὸν γαλανὸν οὐρανόν, αἱ δὲ μικρότεροι ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία ὑψώσαν καὶ πόδας, διότι κυριολεκτικῶς ἔκαμαν τοῦμπες. Καὶ αὐτὸς ὁ γαῖδαρος τοῦ Μαρουσιῶ, ἐνθουσιασθεὶς εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν, ἄρχισε νὰ ὀγκανίζῃ καὶ νὰ κλωτσᾷ μὲ τόσην ὀρμὴν, ὥστε ἀπηλλάχθη αὐθαρέτως ἀπὸ τὸ μόνον του φορτίον, δηλαδὴ τὸ καλὰ θὶ, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν πτωσὶν, ἀπηλλάχθη καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ περιεχόμενόν του. Ὀπωρικά τῖνοντι καὶ γλυκίσματα καὶ ἄλλα φαγώσιμα ἐστρώθησαν κατὰ γῆς, αὐθόρῃ δὲ ἔγιναν ἀνάρ- παστα ἀπὸ τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι συγκα- τετέθησαν νὰ χορηγήσουν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους μίαν μερίδα,—ὅχι βέβαια τοῦ λέοντος.

Κατὰ πρότασιν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔξου- ρασθῶμεν πρὶν ἐπιχειρήσωμεν τὴν κατάβασιν τοῦ λόφου, ἐκαθήσαμεν ἐκεῖ κ' ἐπρογευματίσαμεν. Ἀλλῶς τε ἐπλησίαζεν ἡ δεκάτη, ἡ δὲ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἄφιναν, βλέπετε, ἀρκετὸν τόπον καὶ διὰ τὴν πείναν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξυπνήσῃ τόσον πρῶτ καὶ

φύγη ἀπὸ τὸ σπῆτι βιαστικοί, χωρὶς νὰ φάγουν σχεδὸν τίποτε... Τὸ γεῖμά μας ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ... ἐπιδόρπια, καὶ δι' αὐτὸ, καθὼς εἶπεν ὁ Ἀνανίας, δὲν ἔγιναν προπώσεις. Ἡ ἀλή-θεια εἶνε, ὅτι ἐδιαζόμεθα. Καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ συμπόσιον, προσδέ-σαντες τὸν μὲν γαῖδαρον εἰς ἓνα δένδρον τὸ δὲ ἄδαιο καλὰ θὶ ἐπὶ τῶν νῶτων του, ἀρχίσταμεν νὰ καταβαίνωμεν τὸν λόφον, προηγου-μένης πάντοτε τῆς Πίσσας,—μολοντοὶ τώρα ἦτο περιττόν. Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀνανίας ἔκαμε τὴν ἐξῆς παρατήρησιν:

— Ἀπορῶ πολὺ πῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνακάλυψις τῆς νέας πόλεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα, δὲν ἔτρεξαν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι νὰ τὴν ἰδοῦν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἑλπίς, κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐπερίμενα ὅτι θὰ εἴμεθα σήμερον οἱ μόνον περιηγηταί...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶνε νοῦθοι καὶ δυσκίνητοι, εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Ὅχι δά! φαίνεται ὅτι τὸ πῆραν γιὰ πρωταπυρία, εἶπεν ἡ Κικί.

— Πρωταπυρία τὸ Νοέμ-βριο! ὡραία ἰδέα!

Ἐνθ' συνωμιλοῦσαν αἱ ἀδελ-φαί, ἡ Πίσσα ἔξαφνα ἐτρό-μαξε, ἐγύρισε κ' ἔτρεξε φουν-τωμένη. Τὴν ἐκυννηγοῦσε ἓνας σκύλος. Ἀμέσως ὅμως ἠκού-σθη ἀπὸ μακρὰν ἓνα σφύριγμα, καὶ ὁ σκύλος ὀπισθοχώρησε. Τότε εἶδαμεν ἓνα κυνηγὸν νεα-ρώτατον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ' αἰφνιδίως ἐστάθη κ' ἐκάθισεν εἰς ἓνα κορμόν. Ἐφαίνετο κουρασμένος καὶ ἀ-πληγισμένος. Τὸν ἐπλησίασα-μεν καὶ τὸν ἀνεγνωρίσαμεν.

— Μπα! μπα! τὸ Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος!... Φίλος μας! συν-δρομητῆς μας!

Μᾶς ἀνεγνώρισε κ' ἐκεῖνος καὶ ἐσηκώθη νὰ μᾶς χαι-ρετήσῃ.

— Εἶσαι καὶ σὺ κόποιος τῆς Διαπλάσεως; τὸν ἠρώτησα

— Μάλιστα, Διαπλασίτης... γνήσιος!

— Καὶ κάμνεις τὸν κυνηγὸ;

— Ἐ, τί νὰ κάμω;... Στὸ κυνήγι εἶχα κλίσιν ἀπὸ μι-κρὸς, καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἐδιέλεξα, τώρα ποῦ ἐδυστύχη-σαν οἱ γονεῖς μου κ' ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ ἐγὼ διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω... Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ, τὸ μετενόησα... Δὲν εἶνε δουλειὰ αὕτη! Ἀπὸ τὰ χαράγματα τοῦ Θεοῦ γυρίζω σήμερα καὶ δὲν ἐσκότωσα παρὰ αὐτὰ τὰ τρία ὀρτύκια... Πόσο θὰ τὰ πωλήσω; Τί θὰ κρατήσω ἐγὼ, τί θὰ δώσω εἰς τοὺς γονεῖς μου; Κι' αὐτὸ γίνεται τακτικά. Σπανίως νὰ κάμω κυνήγι. Ἄφθονο καὶ καλὸ. Καὶ κουράζομαι καὶ ταλαιπωροῦ-μαι... Ἀλλὰ τί νὰ κάμω! Χάριν τῶν γονέων μου, τὰ πάντα!

— Τὰ πάντα; εἶπεν ὁ Ἀνανίας. Πολὺ καλὰ! Ἀφοῦ χάριν τῶν γονέων σου ἔκλινες τὰ πάντα, εἰμπορεῖς σήμερα νὰ μᾶς κάμῃς τὸν δηγγὸ, ποῦ θέλουμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τὴν πόλιν σας; Ὁ σὺ δώσουμε πέντε δραχμῆς.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ μικρὸς μας φίλος μὲ ἀστραπὴν χαρᾶς εἰς τὰ μάτια. Καὶ μάλιστα αὐτὸ εἶχα κατὰ νοῦν, τώρα ποῦ ἔγινε πτωχός, νὰ προσληφθῶ εἰς τὴν δηπρεσίαν τῆς κυρίας Διαπλάσεως.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Ἀνανίας. ἔλα νὰ σὲ πάρουμε στὸ Γραφεῖο ἴσως θὰ κερδίξῃς περισσότερα παρ' ἀπὸ τὸ κυνήγι.

— Νὰ κερδίξω, καὶ γίνομαι ἀκόμη καὶ δηπρέτης, εἶπε τότε τὸ Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος, μ' ἓνα ὕψος ποῦ μᾶς συνεικίνησε μέχρι δα-κρύων. Τὸ καίμενο τὸ παιδί! ἐσυλλογιζόμεθα ἀρχοντόπουλο ὡς τὰ χθές, καὶ νὰ δέχεται τώρα νὰ γίνῃ ἔστω καὶ δηπρέτης, φθάνει νὰ μὴ βλέπῃ τοὺς γονεῖς του νὰ πεινοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν. Τί θέ-λεις! Τί θάρρος! τί εὐγένεια αἰσθημάτων!

Ἐξεκινήσαμεν ὅλοι μαζί διὰ τὴν πόλιν. Καθ' ὁδὸν ἐξέφρασα πρὸς τὸν δηγγὸν μας θαυμασμόν καὶ συγχαρητήρια διὰ τὴν λαμπρὰν διαγωγήν του.

— Αὐτὰ εἰς τὴν Διάπλασιν εἶνε συνειθισμένα, μοῦ ἀπήντησε. Τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν κάμνω. Τώρα ποῦ θὰ πάμε ἐκεῖ, θὰ ἰδῆτε πῶς ἐργάζονται ὅλα τὰ παιδία, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μεγάλα καὶ μικρά. Καὶ ὅλοι ἐπάνω-κάτω ἔχουμε τὰς ἰδίας ἰδέας. Παιδία τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, τώρα ποῦ ἐδυστύ-χησαν οἱ γονεῖς, ἐργάζονται ὅπως καὶ τὰ πτωχότερα παιδία τοῦ λαοῦ. Τὸ ταπεινότερον ἐπάγγελμα δὲν τὰ τρομάζει. Φρονοῦν ὅτι καμμία ἐντιμὸς ἐργασία δὲν εἶνε ἀνάξια τῶν, καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς πρέπει νὰ εἶνε ἰσχυροτέρα ἀπὸ κάθε ἐγωισμόν, φω-ροῦπερηφάνειαν καὶ ἀκαταδεξίαν. Εἰς τὴν πόλιν μας, βλέπετε, ἐπικρατοῦν αἱ ἰδέαι σας, κυρία Διάπλασις. Δι' αὐτὸ φέρει καὶ τὸ ὄνομά σας. Ἐπειτα τὰ ἐννέα δέκατα τῶν κατοίκων εἶνε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι συνδρομηταί...

Ὁ Ἀνανίας μοῦ ἐτράθηε τὸ μαντίκι κ' ἐψιθύρισε:

— Τιμὲς καὶ δόξες! Δὲν σὰς τὰ ἔλεγα;

— Νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων μου! ἐφώνησεν ὁ δηγγός. Βλέπετε ἐκεῖ πέρα ἐκείνη τὴν στάνη; Βλέπετε καὶ μιὰ βοσκοπούλα μὲ τὸ ἀρνάκι τῆς, ποῦ ἔρχεται πρὸς τὸ μέ-ρος μας; Ἐ... ξεύρετε ποῖα εἶνε;

— Ἡ Λατάνια! ἡ Λατάνια! ἐφώνησαν αἱ μικραὶ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία.

— Μάλιστα, αὕτη!... Κορίτσι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογε-νείας, τώρα βόσκει τὰ πρόβατα. Καὶ βλέπετε νὰ ἐντρέπεται καθό-λου δι' αὐτὸ;

Ἐν τῇ μεταξὺ μᾶς ἐπλησίασεν ἡ Λα-τάνια, καὶ ἀφοῦ ἐξεδήλωσε μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν συνάντησιν, μᾶς εἶπεν αὐτολεξεί:

— Ἦμποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ ἐγινόμουν καὶ διδασκάλισσα! ἀλλ' ἐγὼ ἐπροτίμησα τὴν ἀπλὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν. Μοῦ ἄρεσει

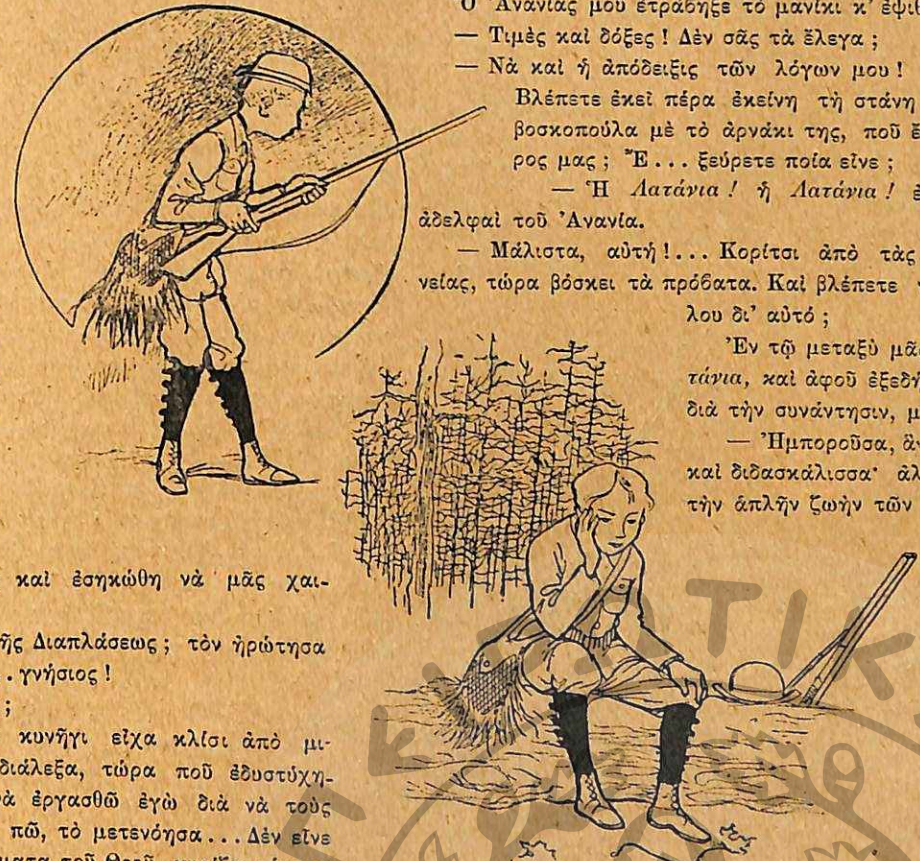
νὰ σηκώνουμαι πρῶτ πρῶτ καὶ νὰ ἔρχω-μαι ἐδῶ εἰς τὸ βου-νό, νὰ βόσκω τὰ πρόβατά μου, νὰ βλέπω τὴν ἀνατο-λὴν τοῦ ἡλίου, νὰ θαυμάζω τὰ κάλλη τῆς φύσεως καὶ νὰ παίζω ἀρμονικὰ τὴ φλογέρα μου.

Ἐπροχωρήσαμεν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα δάσος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἐξωθεν τῆς πόλεως. Συνηντήσαμεν δὲ ἐκεῖ ὡς δασοφύλακα—μὲ ὡραῖαν πρασινὴν στολὴν καὶ μὲ τουφέκι,—ποῖον νομίζετε;... τὸν φίλον μας Ἀθην, κατενθουσιασμένον μὲ τὴν νέαν του ἐργα-σίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει νὰ εὐρίσκειται πάντα μέσα εἰς τὸ δάσος, νὰ κάμῃ μεγάλους περιπάτους, καὶ συγχρόνως νὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς τοῦ γονεῖς!

Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν πύλιν τῆς Διαπλάσεως. Ἦτο μικρὸν τοξοειδὲς ἀνοιγμα εἰς τὸ κυτρινωθεμένον τεῖχος τῆς πόλεως, ὑπεν-θυμίζον τὴν «στενὴν πύλιν»—ἀλλ' ὅχι εἰς τὴν «τελιωμένην ὁδόν»—τοῦ Ἑλλάδου. Ἀνωθεν τοῦ τόξου, ὑπῆρχεν ἐντειχισμένη μαρμαρινὴ πλάξ μὲ τὴν ἐξῆς ἀρχαιοπρεπεῖ ἐπιγραφὴν:

ΗΔΕ Η ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΛΕΙΝΗ ΠΟΛΙΣ
ΕΝ ΗΙ ΕΡΓΟΝ ΠΑΙΣΙΝ ΟΥΔΕΝ ΟΝΕΙΔΟΣ
ΑΕΡΓΙΗ ΔΕ Τ' ΟΝΕΙΔΟΣ.—ΑΘΕ.

Τὴν πύλιν αὐτὴν ἐφρουροῦσαν δύο-τρεῖς στρατιῶται, νεαρώτα-

τοί και εὐστατέστατοι, μεταξύ τῶν ὁποίων—φαντάζεσθε μὲ πόσῃν χαρὰν, — ἀνεγνωρίσαμεν τὸν φίλον μας *Ἀμύμητον Γελωτοποιόν*. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἦτο σοδάρὸς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων του, καὶ ὅταν τὸν ἠρωτήσαμεν διατί ἔγινε στρατιώτης, μᾶς ἀπήντησε:

— Αὐτὸ τὸ ἐπ' ἄγγελμα μοῦ ἀρέσει καλλίτερα. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια. Ἀλλῶς τε αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ Νιαγάρρα, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθοῦ νὰ φοβοῦμαι.

Ἐγγράψε τὰ ὀνόματά μας εἰς ἓν βιβλίον, ὅπου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ μᾶς ἠρώτησε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς μας.

— Μά... ἀπλὴ περιήγησις! ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας.

— Τότε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μείνετε, παρὰ μέχρι τῆς δύνσεως τοῦ ἡλίου. Ἐκτὸς ἂν αἱ μικραὶ, —διότι οἱ μεγάλοι εἶνε ἀπληλαγμένοι, — θελήσουν νὰ ἐργασθῶν. Τότε εἴμπορεῖτε νὰ ἐγκατασταθῇτε διαρκῶς.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ σκεφθοῦμε. Πολὺ πιθανόν νὰ ἐγκαθιδρύσωμεν τὸ περιδικόν μας ἐδῶ.

— Ἀ, αὐτὸ ὄχι!

— Διατί;

— Διότι ἐδῶ ἐκδίδεται ἓν περιοδικὸν παιδικόν, καὶ δύο διὰ τὴν μικρὰν μας πόλιν θὰ ἦσαν πολλὰ. Καλὰ εἰσθε σὲς στάς Ἀθῆνας!

— Ἐκατάλαβα! εἶπεν ὁ Ἀνανίας· θὰ εἶνε κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς μιμοῦνται σὰν καϊμούδες.

— Καθόλου! εἶνε πρωτότυποι καὶ πολὺ ὠραῖοι. Τὸ ἐκδίδει ὁ φίλος μας Ἐρυνθόδεμος, ὁ ὁποῖος αὐτὸ τὸ ἐπ' ἄγγελμα ἐξέλεξε.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν διήλθεν ὡς ἀστραπὴ ἐμπροσθέν μας ἓνας μικρὸς ἐφημεριδοπώλης, κραυγάζων:

— Τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν τοῦ Ἐρυνθόδεμου, δέκα λεπτά!... Πάρτε, κύριοι!

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐφημεριδοπώλης δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ φίλος μας *Μικρὸς Λέσβιος*! Τὸν ἐφωνάξαμεν καὶ ἠγοράσαμεν ὅλοι ἀπὸ ἓν ἀντίτυπον τοῦ περιοδικοῦ. Ἦτο περικαρὴς καὶ διὰ τὴν συνάντησιν καὶ διὰ τὴν ἐξόδυσιν. Μᾶς ἐξωμολόγηθη δὲ ὅτι τὴν μὲν ἡμέραν ἐπωλοῦσε ἐφημερίδας, τὸ δὲ βράδυ ἐπὶ γαίανεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων «διὰ νὰ μάθῃ ὀλίγα γράμματα καὶ νὰ εὕρῃ ἄλλη δουλειὰ πρὸ τῆς προκοπῆς». Εὐγέ του!

Ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα, τὰ ὁποῖα ἐκάμαμεν ἐντὸς τῆς περιέρου πόλεως, ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν μας οἱ λούστροι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι... κοριτσάκια, καθαρά, ζωηρά, ἔξυπνα, ἐπιτήδεια, καὶ δὲν εἶχαν ἀπλῶς καὶ μόνον κασκέτα, κασέλια, βοῦρτσες καὶ μπογιές, ἀλλὰ καὶ ἐξέδρας ὑπὸ μεγάλας ὀμβρέλλας, ὅπως ὁ λούστρος Δίκι εἰς τὸν «Μικρὸν Λόρδον». Ἐννοήσαμεν ἀμέσως ὅτι οἱ θηλυκοὶ λούστροι τῆς Διαπλάσεως ἦσαν διοργανωμένοι εἰς Ἑταιρείαν, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐσυλλογιζόμεθα, καθιερῶντες ὁλονὲν τὰ ὑποδήματά μας, ποῖος νὰ ἐσοφίσθῃ καὶ νὰ ἐξετέλεσεν αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶδαμεν νὰ μᾶς πλησιάζῃ, μὲ σκιρτήματα ἀγαλλιάσεως, ἡ φίλη μας *Κυρία Σκαρφολόστρα*.

— Νὰ ἡ ἀρχηγὴ τῶν λούστρων! ἐφώναξεν ὁ Ἀνανίας.

Αὐτὸ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ κασκέτον τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο φορτωμένον γαλόνια, καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς. Μᾶς ἐπεβεβαίωσε δὲ τὴν ὑποψίαν μας ἡ ἱδία, διηγηθεῖσα ὅτι ὅταν ἐδυστύχησαν οἱ γονεῖς τῆς καὶ εὐρέθῃ ἡναγκασμένη νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἐπ' ἄγγελμα, ἐπρο-

τίμησε νὰ γίνῃ λούστρος... δηλαδὴ λούστρος γένους θηλυκοῦ...

— Ὁ καὶ ἡ λούστρος, τὸ λούστρον! διέκοψεν ὁ Ἀνανίας.

— Ὅχι ὅμως λούστρος κοινὴ, ἐξηκολούθησεν ἡ φίλη μας, ἀλλὰ λούστρος προσδευτικὴ, ἐξευρωπαϊσμένη, χάρις εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ εἰς τὴν ὀμβρέλλαν, ποῦ ἠγόρασα μὲ τὰ πρῶτά μου κέρδη. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ πελατεία μου ἦτο μεγάλη, ὅχι μόνον διότι ἐγυάλιζα μ' εὐσυνειδησίαν τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλοι εἶχαν τὴν περιέργειαν νὰ ἰδοῦν «κοράσιον λουστραρίζον». Μὲ τὸν καιρὸν, ἐκέρδισα πολλὰ χρήματα καὶ τότε ἐσκέφθην νὰ κάμω τὴν Ἑταιρείαν. Ἠγόρασα λοιπὸν πολλὰς ἐξέδρας καὶ πολλὰς ὀμβρέλλας· προσέλαβα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ὅλην καὶ κορίτσια, καὶ σήμερον εἶμαι γενικὴ διευθύντρια τῆς μεγάλης «Ἑταιρείας τῶν Λούστρων Σκαρφολόστρας καὶ Σας» ἡ ὁποία ἔχει ἅπαιρα κέρδη καὶ τὸ μονοπώλιον τοῦ λούστρου καθ' ὅλην τὴν πόλιν τῆς Διαπλάσεως.

Συνεχάρημεν θερμότερα τὴν φίλην μας διὰ τὴν λαμπρὰν τῆς ἰδέαν, ἐμακαρίσαμεν τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὁποῖοι χάρις εἰς αὐτὴν δὲν εἶνε πλέον πτωχοί, κ' ἐπροχωρήσαμεν.

Εἰς ὅλους τοὺς δρόμους, εἰς ὅλα τὰ μαγαζιά καὶ τὰ ἐργαστήρια, οἱ ἐπαγγελματίαι ἦσαν παιδιὰ ἢ κορίτσια. Ἠγοράσαμεν ἄνθη ἀπὸ μίαν κομποτάτην ἀνθοπώλιν, ἡ ὁποία ἦτο τὸ Ἀστρὸν Αἰθρίας *Νυκτός*, καὶ ἡ ὁποία μᾶς εἶπε: «Σηκώνομαι πρωτὶ, μαζεύω ἄνθη ἀπὸ τὸν κήπὸν μας καὶ τὰ πωλῶ. Ἐχω τὴν συνείδησίν μου ἡσυχὴν, ὅτι πράττω τὸ καθήκόν μου, καὶ μὲ βαυκαλιζεῖ ἡ γλυκεῖα ἰδέα ὅτι ἀνταποδίδω τὸ ἐλάχιστον τῶν ὅσων οἱ γονεῖς μου ἐπαρξάν ὥρα!α! Ἠγοράσαμεν ἐπίσης κ' ἓνα μικρὸν γύψινον ἀγαλματάκι ἔργον τοῦ πλανοδίου ἀγαλματοπώλου *Τῶν Βερλίου*, ὁ ὁποῖος καθὼς μᾶς ἐξιτόρησε διὰ μακρῶν, ἐπροτίμησεν αὐτὸ τὸ ἐπ' ἄγγελμα κατὰ τὸ παράδειγμα ἑνὸς μικροῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ ἓνα βράδυ εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος, εἰς τὰς Ἀθῆνας. Καὶ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐπωλοῦσε ὁμοίως ἀγαλματάκια, ποῦ κατεσκεύαζε μόνη τῆς, χύνουσα γύψον εἰς ἓνα καλοῦπι, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε προμηθεύσῃ ὁ πατέρας τῆς.

Ὁδὸς *Εὐσήμερον* ὀνομάζεται ἡ κεντρικωτέρα καὶ ευρύτερα ὁδὸς τῆς Διαπλάσεως. Ἡ κίνησις ὅμως εἶνε τόσο μεγάλη, καὶ εἰς πολλὰ μέρη, προπάντων εἰς τὰς διασταυρώσεις, σχηματίζεται τόσοσ συνωστισμός, ὥστε νὰ ἐπαπειλοῦνται δυστυχήματα. Παρέστημεν εἰς τοιαύτην σύρραξιν, — εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον, — διερχόμενοι τὴν Ὀδὸν *Εὐσήμερον*. Πεζοὶ καὶ ἐποχοῦμενοι εἶχαν σχηματίσῃ ἓνα κουβάρι ἀδιάλυτον, ὅπου ἡ παραμικρὰ κίνησις ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐσταματοῦσε ὅλοι ἡ-θελαν καὶ ἐπέμεναν νὰ προσπεράσουν, ἔστω ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, διότι

ὅλοι ἦσαν βιαστικοί. Δὲν τοὺς κατακρίνω διὰ τοῦτο· εἰς τὴν Διάπλαιν ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα καὶ, ἐκτὸς τῶν γερόντων, ὅλοι τρέχουν ποῖος νὰ πρωτοπροφθάσῃ. Ἀλλῶς τε εἰς τὸ σύμπλεγμα διακρίνω ὅλην καὶ φίλους μου. Νὰ παραδείγματος χάριν, ἐκεῖνος ὁ ποδηλάτης εἶνε τὸ Ὡχρὸν Ἀμάραντον, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔμαθα κατόπιν ἀπὸ τὸν δὴγόν μας, ὅταν ἐδυστύχησεν ὁ πατέρας του, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ὑπάλληλος Τραπεζίης, καὶ τώρα τρέχει μὲ τὸ ποδήλατον καὶ μοιράζει τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ καταστήματος, (ἔχει ὅμως τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προαχθῇ, θὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ θὰ κάμῃ ἀργότερα ἐργασίαν ἰδικήν του.) Ἐκεῖνος ποῦ κουβαλεῖ μὲ τὸ πανέρι διάφορα ψώνια, εἶνε τὸ Ἀρμα τῆς *Νίκης*, ὑπνέρτης παντοπωλείου, (πρὸς τὸ παρὸν καὶ αὐτός.) Ἡ ἄλλη ποῦ πωλεῖ φάρια εἶνε ἡ Ἐκάτη. Ἡ ὑπνέρτης ποῦ ἐφωνίζει γιὰτὶ κινδυνεύει νὰ γίνῃ λυῶμα, εἶνε ἡ *Πέτρα Σκανδάλου*. Ὁ δὲ μανάξης, μὲ τὸ κομψὸν ἄρμα, τὸ φορτωμένον μὲ ὅλα τὰ προϊόντα τῶν λαχανοκήπων, εἶνε ὁ *Γαλαξίας*.

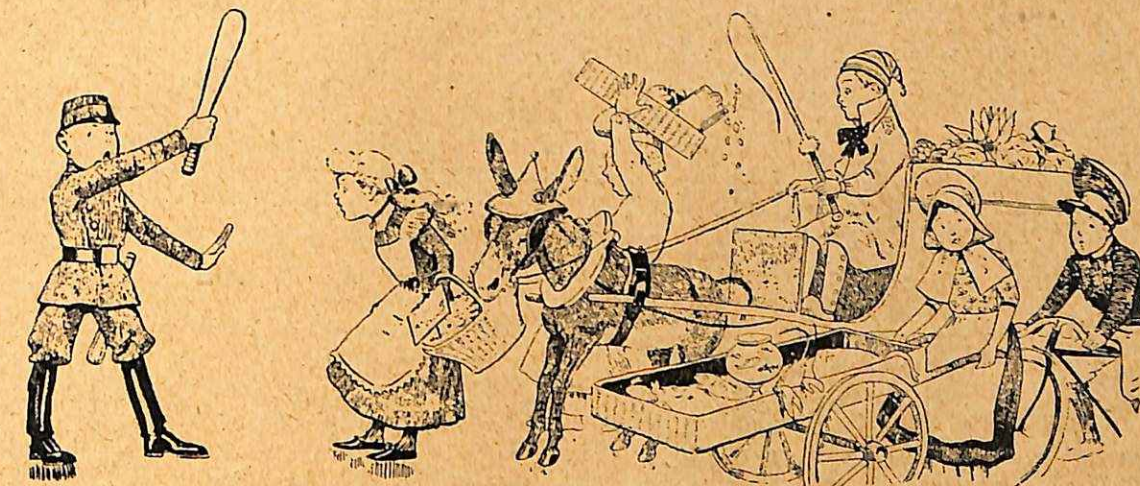

«Μία βοσκοπούλα μὲ τὸ ἀρνάκι τῆς»... (Σελ. 395).

Ἀλλὰ νὰ καὶ ἓνας Ἀστυφύλαξ, μὲ τὰς μπόττες του, μὲ τὸ σπαθάκι του καὶ μὲ τὸ ραβδί του. Ἐνας τέτοιος ἀστυφύλαξ στέκεται εἰς κάθε γωνίαν. Αὐτὸς ποῦ στέκεται ἐδῶ εἶνε ὁ φίλος μου *Χρυσόφαρο*. Βλέπει τὸν κίνδυνον, σηκώνει τὸ ραβδί του καὶ φωνάζει:

— Ἀτ! σταθῆτε ὅλοι!

Ἡ Διάπλαις δὲν εἶνε Ἀθῆναι. Ἐκεῖ τὸ ραβδί τοῦ Ἀστυφύλακος εἶνε μαγικόν. Καὶ μόλις ὑψώθῃ, ἰδοὺ ὅλοι ἐσταμάτησαν σάν

«— Ἀτ! Σταθῆτε ὅλοι!...» (Σελ. 397).

μαρμαρωμένοι. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ περνοῦν ἓνας-ἓνας, ἡσυχῇ, καὶ τὸ κουδάρι τῶν τροχῶν, τῶν ἀλόγων καὶ τῶν λογικῶν ἐξεμπερδεύθηκε, χωρὶς νὰ συμβῇ δυστύχημα κανέν. Ἐτοῖ ἐλευθερώθη καὶ τὸ Ἀρμα τῆς *Νίκης*, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπλησίασε καὶ μᾶς ὠμίλησεν ἔκτενῶς.

— Ἡθθα ἐδῶ μόνος διὰ νὰ ἐργασθῶ, μᾶς εἶπεν. Τὴν ἡμέραν ἐργάζομαι μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ ζῆλον. Τὸ βράδυ ὅμως ὅταν πλαγιαζῶ, θυμοῦμαι τοὺς γονεῖς μου, τ' ἀδέλφια μου, καὶ κλαίω... Ἐ, ὑπομονή! Γράμματα ἐξέρω ἀρκετὰ, εἶμαι δεκατριῶν ἐτῶν, εἰσῆλθα εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἐργασίας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνω πλούσιος, εὐτυχής, στήριγμα τῶν γονέων μου καὶ εὐεργέτης τοῦ ἔθνους... Τὸ πρωτὶ, δασκίς αἰσθάνομαι δυσκολίαν νὰ σηκωθῶ, συλλογίζομαι κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Μάρκου Ἀδρηλλίου: «Σηκώνομαι πρωτὶ διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ ζήσω ὡς ἄνθρωπος. Δὲν πρέπει νὰ ἐυρίσκω κοπιώδεις τὸ ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον προωρίσθην. Ἄς εἶνε καὶ ταπεινόν. Μήπως ἐπλάσθην διὰ νὰ μένω ἀργός, ἐνθ' ὅσον περὶ ἐμὲ ἐργάζεται;»

Καὶ τὸ Ἀρμα τῆς *Νίκης* ἐκαβαλίκευσε τὸ ποδήλατόν του καὶ ἔφυγεν ὡς βέλος πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν χαρὰν.

Ἐν τῇ μέσῃ τῶν βιαστικῶν καὶ πολυασχόλων παιδιῶν, μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν εἰς μικρὸς ὑπνέρτης *Ζαχαροπλαστείου*, ὁ ὁποῖος, φορτωμένος μὲ μίαν πουδρίγκαν, εἶχε σταματήσῃ εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ὥρες, ἐξετάζων τὰς τοιχοκολλημένας εἰδοποιήσεις. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπαίξε μάλλον παρὰ νὰ ἐδιάβαζε, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸν του.

— Μπα! ὁ *Δαίδαλος*! εἶπα, μόλις ἐπλησίασα καὶ τὸν ἐγνώρισα. Ἐ, *Δαίδαλε*! Αὐτοὶ ποῦ περιμένουν τὴν πουδρίγκα σου, θὰ περιμένουν ἀκόμη πολὺ;

Ἐταράχθη, ἐκοκκίνισε καὶ ἀπήντησε:

— Εἶνε τὸ ἐλάττωμά μου, κυρία Διάπλαις, νὰ χαζεύω στοὺς δρόμους. Τὸ ξέρω. τὸ ἤξευρα, πρὶν ἀποφασίσω νὰ διαλέξω αὐτὸ τὸ ἐπ' ἄγγελμα καὶ ἐδίσταζα πολὺ. Τὸ ἀφεντικὸ ἔχει μεγάλα παράπονα... φοβοῦμαι μὴ μὲ διώξῃ... καὶ τί θὰ γίνουν οἱ γονεῖς μου; Πρέπει νὰ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἀλήθεια;

— Βεβαιότατα, ἐπρόλαβεν ὁ Ἀνανίας· καὶ εἰς ἄλλο ταξίδι, θὰ σοῦ φέρω τὸ περίφημον φαλίδι μου.

— Ἀφίσε τὰ ἀστεία, Ἀνανία, εἶπα ἐγώ. Ὁ *Δαίδαλος* εἶνε καλός, καὶ ἀφοῦ ἐξέρει τὸ ἐλάττωμά του, θὰ τὸ κόψῃ μόνος του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰς τοὺς δρόμους τῆς Διαπλάσεως βλέπει κανεὶς τὰς ὠραιότερας καὶ καλλιτεχνικώτερας ρεκλάμες. Εἶνε πειρασμός διὰ τὰ παιδιὰ ποῦ χαζεύουν. Ποῖος τὰς ζωγραφίζει;

— Ζωγράφους ἔχουμε πολλούς, ἀπήντησε τότε ὁ δὴγός μας. Οἱ κυριώτεροι εἶνε ὁ *Λετιδεὺς*, ὁ ὁποῖος ζωγραφίζει ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ πρὸ πάντων διαπρέπει εἰς τὰς ἀγιογραφίας. Νὰ ἰδῇτε τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγίους τοῦ *Λετιδεῶς*.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ *Κική*· ἐστεῖλε καὶ στὴ Διάπλαις ὡς δείγμα τῆς τέχνης τοῦ μίαν Ἀγίαν, καὶ τώρα τὴν ἔχω ἐγώ. Μὴν εἶνε ἡ Ἀγία *Κική*; Μὲ πολλὴ χάρι, ζωγραφισμένη. Ἐπειτα ἔχουμε τὴν *Νηρηίδα* τῶν Ἀγοράων, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ζωγραφίζει μόνον, παρὰ καὶ ράπτει καὶ κεντᾷ, διότι ξεύρει ἀπ' ὅλα.

Ἐπειτα εἶνε ἡ Ἀνθοῦσα *Νεότης*, ζωγράφος διακεκριμένη, καὶ τέλος ἡ Ἀφρα, ἡ ὁποία ζωγραφίζει διὰ κυρίας. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ ἐργαστήρι τῆς. Θέλετε νὰ πάμε νὰ τὸ ἰδοῦμε;

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ὁ δὴγός μας ἐπήγγεν εἰς ἓνα κατάστημα εἰδῶν πολυτε-

λείας, πλουσιώτατον, καὶ μᾶς ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν ὀνδματίον, ὅπου ἦυραμεν τὴν φίλην μας Ἀφραν. Ἐκάθητο ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρωτὶ καὶ θὰ ἔμενεν ὡς τὸ βράδυ, ζωγραφίζουσα μὲ τὴν ὠραίαν τῆς τέχνην, — ἀκουαρέλλα ἐπάνω εἰς μεταξωτόν, — βεντάλλιας, ὀμβρέλλες, φορέματα, κουτιά διὰ γάντια καὶ ἄλλα εἶδη τοῦ καταστήματος.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐργασία μου, μᾶς εἶπεν ἡ Ἀφρα. Ἄνθη καὶ φρούτα σφερόνται εἰς τὸ τραπέζάκι μου, καὶ μὲ τὸ πινέλο προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ τὰ ὠραία τῶν σχήματα καὶ τοὺς γλυκεῖς τῶν

«Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπαίξε μάλλον παρὰ νὰ ἐδιάβαζε...» (Σελ. 397).

χρωματισμούς... Ἀχ πῶς τὰ ἀγαπῶ! Ἀπὸ αὐτὰ ἐξαρτᾶται τὸ φωρὶ τῶν πτωχῶν μου γονέων, οἱ ὁποῖοι κάθε βράδυ μὲ περιμένουν... Ἀρὰ γε, αἱ πλούσιαι δεσποινίδες καὶ αἱ κυρία, ὅταν κρατοῦν μὲ πόσῃν πόζαν μίαν βεντάλλιν καλλιτεχνικῶς ζωγραφισμένην, σκέπτονται ὅτι ἐκοπίασεν νὰ τὴν κάμῃ ἓνα πτωχὸ κορίτσι, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ ζήσῃ τοὺς γονεῖς του;... Ἀλλ' ἐγὼ ὡς τόσο εἶμαι εὐχαριστημένη. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ ἐργό-

χειρά μου τελειωμένα, καὶ κάθε βράδυ, ὅταν ξαναδῶ τὸν ἀγαπητό μου πατέρα καὶ τὴ χρυσὴ μου μαμά, ἔρχω ὅτι τὰ μάτια μου εἶνε κουρασμένα καὶ σκέπτομαι μόνον ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι εἴμπορὸς νὰ ἐργάζομαι. Εἰς τὸν κόσμον ἡ εὐτυχία εἶνε στιγμιαία· ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις τοῦ νὰ κάμῃ τις τὸ καθήκόν του δὲν περνᾷ.

Τὰ λόγια τῆς Ἀφρας μᾶς συνεκίνησαν μέχρι δακρύων. Ἐνα κορίτσι, ἐσυλλογιζόμεθα, ποῦ ὡς χθὲς οἱ γονεῖς του εἶχαν ἑκατομύρια, ἀπὸ τέτοια οἰκογένεια, μὲ τέτοια ἀνατροφή... καὶ τώρα;...

Ἄλλὰ μήπως ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους δὲν εὐρίσκεται καὶ τὸ *Χειμῶνιανον*, ἄλλη μικρὰ ἀρχοντοπούλα, τὴν ὁποῖαν ἤθραμεν εἰς τὸ ἴδιον κατὰσθημα νὰ κάμνῃ ὠραϊότατα κεντήματα καὶ ἄλλα ἐργόχειρα, περιζήτητα, καθὼς μᾶς εἶπεν, ἀπὸ τὰς κυρίας τῶν πλουσίων ἐπαύλων; Καὶ ὁ δὴγός μας δὲν μᾶς ἔδωκε τὴν πληροφορίαν ὅτι καὶ ἄλλη φίλη μας, ἡ *Μαρουσία*, ἐνῶ ὄλην τὴν ἡμέραν βοήθη τὴν μαμὰ τῆς εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, τὸ βράδυ κάθεται καὶ κεντᾷ καὶ μετὸς ἡμερᾶς ῥίπτει στὴν ποδιά τῆς μαμᾶς τὰ χρήματα ποῦ κερδίζει πωλοῦσα τὰ κεντήματά της;

Αὐτὰ, ὀριστικῶς πλέον, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττουν. Εἰς τὴν πόλιν Διάπλασιν τὰ ἐργαζόμενα παιδιά εἶνε ὁ κανὼν. Τὰ δὲ ἄεργα αἱ σπανιῶνται ἐξαίρεσεις.

**

Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ καθήσω τώρα καὶ νὰ σᾶς εἶπω μετὰ τὴν ἴδιαν λεπτομέρειαν τί καὶ τί εἶδαμεν, ποῖον καὶ ποῖαν ἀπαντήσαμεν, τί καὶ τί εἶπαμεν εἰς τὴν Διάπλαιν. Χιλιάδες παιδιά, καὶ ἕκατοντάδες ἀπὸ αὐτὰ στενοὶ μας φίλοι. Ποῦ νὰ τὰ ἐνθυμηθῶ ὅλα! Ποῦ καιρὸς καὶ ποῦ τόπος νὰ τὰ γράψω!... Εἶμαι λοιπὸν ἀναγκασμένη νὰ παρατρέξω πολλὰ καὶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ κυριώτερα.

Ἐπεριπατήσαμεν τρεῖς σχεδὸν ὥρας. Ἡμεθα κουρασμένοι καὶ ἐπεινούσαμεν.

Ἐδῶ κοντά, εἰς τὴν πλατεῖαν Φαίδωνος, μᾶς εἶπεν ὁ δὴγός μας, γυρίζω ἕνα πολὺ καλὸ ξενοδοχεῖο, τὸ ὁποῖον τὸ ἀπόγευμα, φαῖδ ὁ κλόκ, δίνει τσαῖ. Θέλετε νὰ πάμε;

— Ἀκούς ἐκεῖ!

Ὁδηγήθημεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πλατείας Φαίδωνος, τὸ ὁκοῖον διηύθυνε δεξιότατα ὁ φίλος μας *Μικρὸς Λιλιπούτης*. Μᾶς ὑπεδέχθη καὶ μᾶς περιποιήθη λαμπρά, μᾶς εἶπε δὲ ὅτι ἐπρότιμῃσε νὰ γίνῃ ξενοδόχος, ἀντὶ στρατιωτικὸς ἢ ναυτικὸς ποῦ ἤθελε πρὶν, διότι μετὰ αὐτὸ τὸ ἐπαγγέλλομαι, εἰρηκτικὸν ὁλωσθὶ δόλου καὶ ἀκίνδυνον, οἱ γονεῖς τοῦ εἶχαν ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ στήθιγμά των, ἄφθονον δὲ καὶ καλὴν τροφήν καθ' ἑκάστην.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου ἐδίδετο τὸ τσαῖ, ἦτο μεγάλῃ καὶ πλουσίως ἐπιπλωμένη. Εἶχε δὲ καὶ μουσικὴν χάριν τῶν θαμνῶν, ἦτοι ἕνα βιολί, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς*—ποῖος ἄλλος, φυσικά;—καὶ ἕνα πιάνο, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε θαυμάσια ἡ ἑξοχὸς πιανίστρια *Σεληνολάτρισ*, μετὰ Μπάχ καὶ μετὰ Μπετόβεν ποῦ ἐπῆγαινε καπνός... Ἄλλ' ἐπίσης λαμπρὸν ἦτο καὶ τὸ τσαῖ ποῦ μᾶς ἐπρόσφεραν, καθὼς καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ μπισκότα, οἱ ποὺδὲ γίνεσθαι καὶ τὰ κέικ ποῦ τὸ συνδίδουν.

— Ποῖος τὰ κάμνει αὐτὰ; ἠρώτησα τὸν *Μικρὸν Λιλιπούτην*.

— Ἐχὼ ἐδῶ μίαν ἐκτακτικὴν μαγείρισσαν καὶ ζαχαροπλάστιδα, ἀπῆντησεν ὁ ξενοδόχος, ἡ ὁποία ὀνομάζεται *Φίλημα Σκιάς*.

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἀπ' ἑξῶς θρηνηθῆναι μιαν ὁμιλίαν. Τὸ *Φίλημα Σκιάς*, ἡ φίλη μου, καθὼς ἐπερνοῦσε ἑξῶς εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσε τὸνομά της καὶ, ταραχθεῖσα, ἐπάτησεν ἀπὸ ἀπροσέξιν τὴν οὐρὰν τῆς Πίσσας, ἡ ὁποία περιγίγεται τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐτρεξάν ἄμέσως δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία καὶ ἤνοιξαν τὴν θύραν, ὅπου ἐπαρουσιάσθη τὸ *Φίλημα Σκιάς*, μ' ἐν ὀρεκτικώτατον καὶ ἀχνίζον γλύκισμα.

— Ἀμάν, κυρία Διάπλασις! ἐφώνησε μόλις μετὰ εἶδ' νὰ με πάρτε μαγείρισσα στὸ σπίτι σας!

Γιουβαρλάκια, ρολέ, ποὺδὲ γκα, ὅλα στὸ φτερό,
Θὰ εἶνε ἐτοιμα ὡς ποῦ νὰ πῆς ἐν-δύ!

Μετὰ τὴν διαφορά ὅμως πῶς θὰ κάμνω ἀπὸ λίγο, διὰ νὰ μὴ βαρυστομαχίσῃ ὁ Ἀνανίας κ' ἔχομε λαθωμένες Κυριακὰς. Τί λές, Κυρά-Μάρθα, εἶσαι μετὰ τὴν γνώμην μου;

Ἡ Κυρά-Μάρθα, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸν ζητεῖ εὐκαιρίαν νάναυθῇ, συγκατένευσε προθύμως. Ἐγὼ δὲ ποῦ πάντα ἤθελα μιά καλὴ μαγείρισσα—ἐ, τί τὰ θέλετε, ἡ Κυρά-Μάρθα δὲν εἶνε πολὺ ἀνοητὴ—ὑπεσχέθη εἰς τὸ *Φίλημα Σκιάς*, ὅταν θὰ ἔφευγα διὰ τὰς Ἀθήνας, νὰ τὸ πάρω μαζί μου.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Ξενοδοχείου ἦτο γεμάτῃ κόσμον. Ἦρχοντο,

ἐπῆσαν τὸ τσαῖ των κ' ἔφευγαν. Μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἀνεγνώρισα τὸ *Ἀρχιεπίσκοπον*, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ὑπηρετοῦσε ὡς μούτσος εἰς ἕνα καράκι—κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀνδρέου Μοράνδου, καὶ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου*, ὁ ὁποῖος εἰς ἐν ἐμπορικὸν ἀτμόπλοιο ὑπηρετοῦσεν ὡς θερμαστής. Εἶχαν ἔλθῃ νὰ ἰδοῦν τοὺς πτωχοὺς γονεῖς των καὶ νὰ κάμουν μαζί των *Χριστούγεννα*! ἔπειτα, ἀφοῦ θάγαζαν τὰ νερά, δρόμο πάλι διὰ τὸ καράκι. Τί εὐτυχισμένοι!

Εἰς τὸ ἴδιον μέρος συνηντήθη καὶ μετὰ πολλοὺς ἄλλους φίλους καὶ φίλας μου, ποῦ δὲν εἰσεύρω καλὰ-καλὰ τὸ ἐπαγγέλλομαι των, εἴτε διότι δὲν ἤθελον νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν, εἴτε διότι δὲν ἐξέλεξαν ἀκόμη, εἴτε διότι κάμνουν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα, ὅτι τύχη. Αὐτοὶ τῶν ἐχόντων ὡς ἐμδελμα τὸ ρητὸν τοῦ Ἡοῦδου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐκοπανοῦσαν ὅλην τὴν ὥραν, καὶ εἶνε πρόθυμοι, ἔλεγον, νὰ κάμουν *ὁτιδήποτε*, καὶ τὸ ταπεινότερον καὶ τὸ εὐτελέστερον ἐπαγγέλλομαι, ἀρκεῖ ν' ἀνακουφίσουν μετὰ αὐτὸ τοὺς γονεῖς των.

— *Aucun métier n'est pas sot, c'est l'homme qui est sot!* μᾶς εἶπεν ἡ γαλλομαζὴ *Χιονισμένη Κούκλα*.

— *Certainement!* ἀπήντησεν ἡ *Κική*, μετὰ τὴν μόνην γαλλικὴν λέξιν ποῦ ξεῦρει.

— Ἔστω καὶ τὸ κατώτερον ἐπαγγέλλομαι, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐξασκῶ τιμῶς! μᾶς εἶπε τὸ *Λατομεῖον τῆς Χίου*.

— Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται! μᾶς εἶπεν ὁ *Αἴλιος Ἀριστέλης*. Ἀργία μήτηρ κακίας! Ὁ ἐπιμένων νικᾷ! Τίμα τοὺς γονεῖς σου!...

— Ἐγὼ, τὸν διέκοψεν ἡ *Ἀγριοτριανταφυλλία*, κάμνω πᾶν ὅ,τι τὰ μέσα μου, αἱ περιστάσεις καὶ ἡ ἰδιοφυΐα μου ἐπιτρέπουν.

— Τὸ ἐπαγγέλλομαι δὲν τιμᾷ τὸν ἐπαγγελλόμενον, ἀλλ' ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸ ἐπαγγέλλομαι προσέθεσεν ἀποφθεγματικῶς ἡ *Εὐαγγέλιος Φοίβη*, ἀποτελειώσασα τὸ τσαῖ της.

— Ἡ ἐκλογή τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε διὰ τὰ πλουσιόπαιδα, εἶπεν ὁ *Παρήγορος Ἀγγελος* ἡμεῖς τὰ πτωχὰ κάμνομεν ὅ,τι τύχη ἐφημεριδοπώλαι, λοῦστροὶ, ὑδροφόροι, ρακοςυλλέκται, ἀπ' ὅλα εἶμεθα.

— Κ' ἐγὼ τὰ κάμνω ὅλα, μόνον ποῦ δὲν ἐπαῖτω, εἶπεν ὁ *Ταῖνις*. Εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἡ ἐπατεία ἡμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπαγγέλλομαι, ἀλλὰ ἐδῶ εἰς τὴν Διάπλαιν δὲν ἔχει πέρας.

— Τὰ ράκη τῆς φτώχειας σκεπάζονται μετὰ μιά βλούζα τιμωτήτος καὶ οἰαδήποτε ἐργασίας, διότι ἔργον οὐδὲν ὄνειδος! εἶπε τὸ ποιητικὸν *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*.

— Καὶ μάλιστα χάριν τῶν γονέων, προσέθεσεν ὁ *Πομπαιὸς Ἐρμής*. Οἱ ἀρχαῖοι, καθὼς γνωρίζετε, ποτὲ δὲν ἐξέλεγον ὡς ἀρχοντα ἐκεῖνον περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινετο γνωστόν, ὅτι ἐγκατέλειπε τοὺς γονεῖς του! διότι ἐνόμιζαν ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐεργετηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐφάνη ἀγνώμων πρὸς τοὺς γονεῖς του, παρὰ τῶν ὁποίων τὸς εὐεργεσία ἐλαβε.

— Κ' ἐγὼ πρὸ οὐδενὸς ἔργου δειλιῶ, καὶ προσπαθῶ νὰ προοδεύσω

«Ἐπάτησε τὴν οὐρὰν τῆς Πίσσας.» (Σελ. 398).

μετὰ τὴν ἱκανότητά μου, μᾶς εἶπεν ὁ *Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος* καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον ἐδῶ εἰς τὴν Διάπλαιν, ἀλλὰ καὶ παντοῦ, διότι πρὸ πολλοῦ λέγομαι καὶ εἶμαι πραγματικῶς ἡ χαρὰ τῆς μητρός μου καὶ ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας μας.

Τὰ ἴδια ἐπάνω-κάτω μᾶς εἶπαν: ὁ *Νίκος Κατερινόπουλος*, ἡ *Συννεφώδης Ἥμερα*, ἡ *Γλαῦς τῆς Ἀθηναῖς*, ἡ *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, ἡ *Πτερωτὴ Καρδιά*, ὁ *Ἀνυπόκριτος*, ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, ὁ *Δούξ τῶν Σπυτιῶν*, ὁ *Ἡγεμὼν τοῦ Φωτός*, ἡ *Εὐαγγέλιος Ἐσπέρα*,—ἡ ὁποία εἶπε τὸ τσαῖ της μετὰ μὴν ἡμερῶν καὶ ὁμιλοῦσε μετὰ μὴν ἡμερῶν, μᾶς ἔλεγε δὲ, ὅτι ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς της πολὺ περισσότερον τώρα ἀκριβῶς ποῦ ἐργάζεται δι' αὐτοὺς,—ὁ *Ἀριστοὺς Κολυμβητής*, ὁ ὁποῖος κάθε Κυριακὴ τοὺς βάζει 'ς ἕνα ἄμαξι καὶ τοὺς πηγαίνει περὶπατον,—ὁ *Λαμπρὸς Κιθαροδόξος*, χειρὼνας πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ὄνειροπολῶν τὴν ἐπιστῆμην τοῦ *Μησικλέους* καὶ τοῦ Ἀνθεμίου, δηλαδὴ νὰ γίνῃ μηχανικός,—καὶ τέλος ἡ *Μελανώπις*, ἡ ὁποία κάμνει μὲν τώρα ἀπ' ὅλα, ἀλλ' ἔχει εὐγενὲς ὄνειρον νὰ γίνῃ συνεργάτις μου, καὶ μετὰ παρκαλέσας θερμῶς νὰ τὴν προσλάβω εἰς τὸ γράφειον. Ἐγὼ δὲ ποῦ θέλω μίαν καλὴν συνεργάτιδα, τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν πάρω μαζί μου τὸ βράδυ, καὶ τῆς εἶπα νὰ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ με συνοδεύσῃ μετὰ τὴν νέαν μου μαγείρισσαν...

Ἐτοιμαζόμεθα νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν περιττήσιν μας, ὅταν εἰς τὴν ἐξέδραν τῆς μουσικῆς ἐπρόβαλεν ἕνας νέος μετὰ ἄφθονα μαλλιά,—ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο ποιητής,—καὶ ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους:

Ἀχ! τί διάβολο νὰ γίνω;
Πάει νὰ μοῦ φέγγῃ ὁ ροῦς μου.
Πῶς θὰ βγάλω κουραμάνα;
Πῶς θὰ ζήσω τοὺς γονεῖς μου;
Λές νὰ γίνω δικηγόρος;
Πῶς νὰ ζῶ μετὰ τὴν ψευτιά!...

Καὶ ἀφοῦ ἀπρηθίμηνεν ὅλα τὰ ἐπαγγέλλομαι, τὰ ἐστόλισε καὶ τ' ἀπέριψεν ἐπίσης, ἐτελείωσεν ὡς ἐξῆς:

Πάω, φίλοι μου, καὶ μένω
Ἑλληνόπαις, ποιητής,
Καὶ στὴν τάξην μου δὲν βρίσκει
Νόμισμα... Ἀργεντινῆς!

Ἦτο τῶν ὁ φίλος μου Ἑλληνόπαις. Ἐγέλασαν καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν ὅλοι οἱ θαμνῶνες! ἄμέσως δὲ ἐκεῖνος ἔβαλε δίσκον κ' ἐξηργύρωσε τὰ χειροκροτήματα,—ὄχι πλέον μετὰ νομίσματα Ἀργεντινῆς, ἀλλὰ μετὰ γνήσια, τὰ ὁποῖα ἔτρεψεν ὁ καλὸς νέος νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Περιτλῆκαμεν καὶ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ Ξενοδοχείου. Εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου οἱ ἐνοικοὶ ἔκαμναν τὴν ἀλληλογραφίαν των, συνηντήσαμεν τὸν φίλον μας *Λεσβιακὸν Ἀνθος*, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παράμερα εἰς ἕνα τραπέζι κ' ἔγραφε.

— Τίνος γράφεις; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐγὼ, κυρία Διάπλασις, μοῦ ἀπεκρίθη, δὲν κατάρθωσα ἀκόμη νὰ εἶρω ἐργασίαν. Σκέπτομαι νὰ σπουδάσω γιαντρός εἰς τὸ Παρίσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἡμποροῦσα ν' ἀνακουφίσω σημαντικὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω τὰ μέσα, γράφω ὁσὲν πρὸς τὸν γενναῖον Μαρασλὴν νὰ με ὑποστηρίξῃ.

— Δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου, ἀπήντησα. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι ὁ κ. Μαρασλὴς λαμβάνει χίλια τέτοια γράμματα τὴν ἡμέραν, καὶ φυσικά δὲν εὐκαιρεῖ ν' ἀπαντᾷ εἰς ὅλα... Δι' αὐτὸ θὰ σ' ἐσυμβούλευα νὰ προτιμήσῃς τίποτε ἄλλο ἀσφαλέςτερον.

— Κ' ἐμένα νὰ με συμβουλευέσεται, κυρία Διάπλασις! ἐφώνησε τότε τρέχον πρὸς ἐμὲ ἕνα κοριτσάκι, ποῦ ἦτο ἡ φίλη μου *Διονυσία Χαλκιά*. Καὶ οἱ δικαί μου γονεῖς εἶνε πτωχοὶ καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶ. Ἀλλὰ δὲν ξεῖρω τί νὰ κάμω... Καὶ ποῖον ἄλλον εἶχα νὰ ἐρωτήσω;

— Κ' ἐγὼ σπάζω τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω κανένα τρόπον! μοῦ εἶπε τὸ *Ἑλληνικὸν Γραμματισμόν*, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ μαζί μετὰ τὴν *Χαλκιά*.

Συγχρόνως, ἀντιληφθέντες τὴν παρουσίαν μας, εἰσώρμησαν καὶ ἄλλοι. Καὶ μετὰ αὐτῶν, τὸ *Βυζαντινὸν Ἀηδόνι*, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶπεν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν, ἀρκεῖται νὰ εἶνε ἐπιμελής καὶ οἰκονόμος ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυρθίας*, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ παρὸν ἀκολουθεῖ μαθήματα χρήσιμα διὰ τὸ μέλλον πρακτικὸν ἐπαγγέλλομαι του,—λογιστικὴν κτλ.—καὶ ἡ *Εἰρηνεῖα*, ἡ ὁποία, πρὸς τὸ παρὸν καὶ αὐτὴ, καταγίνεται εἰς τὰ οἰκιακὰ, ἀπαλλάξασα τοὺς γονεῖς της ἀπὸ τὸ ἐξοδὸν μᾶς ὑπηρετίας, καὶ προσπαθεῖ νὰ συμβιδάσῃ τὰ διεστώτα μέλη τῆς οἰκογενείας της, διὰ νὰ ἐργασθῶν ὅλοι ἐν ἀγάπῃ, ὁμονοίᾳ καὶ οἰκονομίᾳ—τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην της, εἶνε ἐπαγγέλματα τρία.

Παραπέμφαμεν τοὺς ζητοῦντας συμβουλὴν εἰς τ' ἀποτελέσματα τῆς 20ῆς Κυριακῆς, εὐχαριστήσαμεν διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις, δὲν ἐπληρώσαμεν τίποτε, ἀπεχαιρέτησαμεν κ' ἐξήλθαμεν εἰς τὸν δρόμον, δηγούμενοι πάντοτε ἀπὸ τὸν ὑποχρεωτικὸν μας δὴγόν, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ἦτο χαρούμενος, διότι εἶχε πωλήσῃ εἰς καλὴν τιμὴν τὰ τρία ὀρτυκία του εἰς τὸν ξενοδόχον *Μικρὸν Λιλιπούτην*.

Πρῶτα-πρῶτα συνηντήσαμεν ἕνα παιδάκι νὰ σκουπίξῃ τὸν δρόμον καὶ νὰ μαζεῦῃ κουρέλια. Ἦτο ἡ *Ἀλώπηξ τῆς Μιτυλήνης*.

— Δὲν ἐντρέπομαι καθόλου, μᾶς εἶπεν, ἀφοῦ καὶ ὁ μέγας στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας δὲν ἀπηξίωσε νὰ μετέλθῃ τὸ ἔσχατον αὐτὸ τῶν ἐπαγγελμάτων!

Δύο κοριτσάκια μᾶς ἐπλησίασαν, προτείνοντα ν' ἀγοράσωμεν ἀπὸ τὰ κομψὰ των καλαθάκια, ἔργα τῶν χειρῶν των, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς *Γρατιστέλλας*. Ἦσαν ἡ *Παλλὰς* καὶ ἡ *Ἀῖσα τῆς Νυκτός*.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς ἤλθε λόγος, καὶ ποῖος ἠρώτησε τὸν δὴγόν μας ἀν' ἡ Διάπλασις ἔχη καὶ σχολεῖα.

— Ἀκού! ἐκεῖ! μᾶς ἀπήντησε. Μετὰ τὴν διαφοράν μόνον ὅτι φοιτοῦν εἰς αὐτὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, τὰ δὲ μεγαλειότερα διδάσκουν. Νά, παραδείγματός χάριν, ἡ *Ἀῖσα τοῦ Πηλίου*—τὴν γνωρίζετε;—ἀνοίξε νηπιαγωγεῖον εἰς τὸ σπίτι της, εἰς τὴν δὲν Ἀνανία, κ' ἐμάζευσεν ὅλα τὰ παιδάκια τῆς γειτονείας. Ἀλλὰ δὲν περιόριζεται εἰς αὐτὸ ἡ φίλη μας τὴν νύκτα κάμνει ἐργόχειρα καὶ τὰ πωλεῖ... Σχολεῖα ἔχουν ἐπίσης ἡ *Χριστιανὴ Παρθένος*, ὁ *Ἀγγελος τῆς Ἑλπίδος*, ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσία*, ἡ *Χαρὰ τῶν Γογγύων*, τὸ *Υπερ Πατρίδος* καὶ ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσενεῖς*.

Ἐπειδὴ ἦμεθα κοντά, ἐπεσκέψθημεν τὰ σχολεῖα τῶν τελευταίων. Τὸ *Υπερ Πατρίδος* μᾶς ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸ Ἀρρεναγωγεῖον του καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ἐπρότιμῃσε τὸ διδασκαλικὸν ἐπαγγέλλομαι ἐπειδὴ ὅταν ἦτο μικρὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὰ βιβλία.

«Ποῦ μ' ἔχανε ποῦ μ' εὐρίσκες, πάντα μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Γι' αὐτὸ ὅλοι τότε στὸ σπίτι ἄρχισαν νὰ με φωνάζουν *δάσκαλο*. Δάσκαλε ἀπ' ἐδῶ, δάσκαλε ἀπ' ἐκεῖ, μοῦ εἶπεν πᾶν αὐτὸ τὸ παρατσούκλι» καὶ ἔτσι, τώρα ποῦ ἐδυστύχησαν οἱ γονεῖς μου, ἀπεφάσισα νὰ τὸ ἐπαληθεύσω.

Τὴν δὲ *Διακριθεῖσαν Ἀρσενεῖδα* εὗρομεν εἰς τὸ Παρθενγωγεῖον της καθ' ἣν ὥραν ὁμιλοῦσε πρὸς τὰς μικρὰς μαθητρίδας της περὶ ἐργασίας.

«Ἐφ' ὅσον ἡ νεότης, τοὺς ἔλεγε, σφριγηλὴ καὶ ὀργώσα—καὶ ὀργώσα, λεχθήτω ἐν παρόδῳ,—ὑπάρχει ἐν τινὶ ὀργανισμῷ, ὁφείλει νὰ ἐργάζεται, ἵνα εἰς τὰς δύσεις αὐτῆς ἀπολαμβάνῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων της....»

Ὡραία τὰ ἔλεγε ἡ διδασκαλίς, ἀλλὰ πολὺ βαθεῖα ἑλληνικά

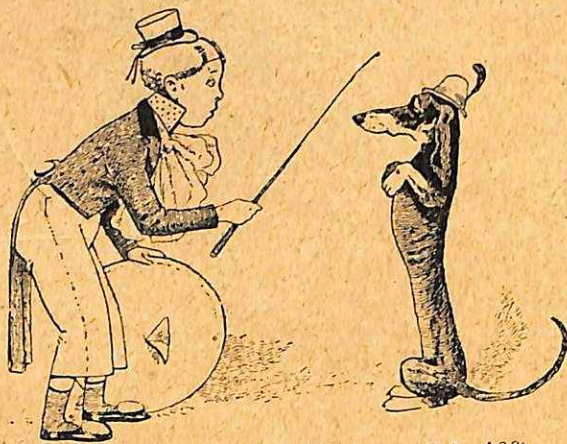
«Ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας ἠγύρευσε ὑπὲρ τοῦ πελάτου του ὀαυμάσια...» (Σελ. 400).

καὶ ὑποθέτω ὅτι αἱ μαθητρίαι τῆς δὲν θὰ ἐννοῦσαν μεγάλα πράγματα. Τῆς ἐσύστησα νὰ μεταχειρίζεται ἀπλουστεράν γλῶσσαν, καὶ ἀπῆλθον καταγοητευμένοι.

— Πάμε καὶ στὸ δικαστήριον; μᾶς ἐπρότεινε ὁ δὴγός. Θὰ δῆτε πράγματα καὶ θαύματα.

Ἐπῆγγαμεν. Ἡ δίκη ἦτο πολὺ σπουδαία. Δι' ἀσήμενον ἀφορμὴν εἶχαν μάλωσιν ὁ Ἀριελ μετὰ τὸν Πατατράκ. Ὁ δεύτερος εἶπεν ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ πρώτου ἦσαν μαλλιάρ. Ὁ πρῶτος ἔδωκεν εἰς τὸν δεύτερον μίαν γροθίαν καὶ τοῦ ἔσπασε τὴ μύτην. Ὁ δεύτερος ἐπροσκάλεσε τὸν πρῶτον εἰς μονομαχίαν διὰ γρόνθων. Ὁ πρῶτος δὲν ἐδέχθη, καὶ τότε ὁ δεύτερος κατήγγειλε τὸν πρῶτον ἐπὶ τραύματι ἀπρομελετήτῳ, εἰς βραχὺν ποικτικῆς ὁρμῆς. Κατηγοροῦμενος λοιπὸν ὁ Ἀριελ· συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου... ποῖος νομίζετε; μὰ ποῖος ἄλλος, χριστιανοὶ μου; ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας! (τὸ εἶχε τὸ ἐπάγγελμα—τὸ ἐκράτησε, ἀπλούστατα!) Πληρεξούσιος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς μία δικηγόρινα... ἡ Ἑλληνίς (εἰς τὴν Διάπλαιν, βλέπετε, δικηγόρον καὶ κορίτσια, ὅπως εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ὅπως καὶ ἐκεῖ, φοροῦν ἰδιαίτερον στολὴν κομφοτάτην, πράγμα ποὺ ἔλκυε πολὺ τὰ κορίτσια.) Ἰατρός, ὁ ὅποιος συνέταξε τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐκθεσιν διὰ τὸ τραῦμα τῆς μύτης τοῦ Πατατράκ, ποῖος; ποῖα; ἡ καλλίτερα ποῖον; τὸ Ἀγαπῆτὸ Ἀγγελοῦδι! Γραμματεὺς δὲ τοῦ δικαστηρίου τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως (τὸ ὅποιον, ὡς ἔμαθα κατόπιν, ἔχει στὸ νοῦ του νὰ σπουδάσῃ ἱατρὸς.) Τὰ ἄλλα πρόσωπα δὲν τὰ ἐγνώριζα καὶ δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι.

Ἡ δίκη ἦτο πρὸς τὸ τέλος. Ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας ἠγόρευσε ὑπὲρ τοῦ πελάτου τοῦ θαυμάσια. Ἀπέδειξε ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα προσβολὴ δι' ἓνα ποιητὴν, παρὰ νὰ τοῦ πῇ τὰ ποιήματά του μαλλιάρ, καὶ ὅτι ἀπέναντι τοιαύτης ὕβρεως, μία γροθία στὴ μύτη ἦτο ἀπλὴ θωπεῖα· ὑπεστήριξε ὅτι ὁ παθὼν δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ προσεκάλεσε εἰς μονομαχίαν τὸν κατηγορούμενον, παραδαιώνων οὕτω τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Τέλος πάντων τὰ εἶπε τόσον πειστικῶς, ὥστε οἱ δικασταὶ ἠθώωσαν τὸν Ἀριελ «λόγῳ ἀκαταλόγιστου», καὶ ὁ Πατατράκ ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῆς δίκης... ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων. Ὅσον διὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, ἦτο ἐν ποίημα ἐκ μέρους τοῦ εὐγνωμονούντος Ἀριελ.

«Ἡ παράστασις ἐξακολουθεῖ...» (Σελ. 400)

— Τώρα, ἂν θέλετε, μᾶς εἶπεν ὁ δὴγός, πάμε ὀλίγον καὶ εἰς τὸ θέατρον. Σήμερα δίδουν ἀπογευματινὴν.

— Εὐχαρίστως.

Τὸ θέατρον τῆς Διαπλάσεως διηρθύνετο ἀπὸ τὴν Κόμησαν τῆς Κεφαλληνίας, χρὴν δὲ γραφέως καὶ ταμίου εἰς τὴν θυρίδα ἐξετέλει ἓνα ἀξιόλογον παιδί, τὸ ὅποιον χάριν τῶν γονέων του κάμνει πᾶσαν ἐργασίαν, τὸ Δάσος Φοινίκων. Μόλις μᾶς εἶδε, μᾶς ἔδωσε 15 εἰσιτήρια δωρεάν—θυσία τὰ πάντα διὰ τὴν Διάπλαιν!—καὶ εἰσῆλθον.

Ἡ Κόμησα τῆς Κεφαλληνίας ἀνέκαθεν εἶχε κλίσιν διὰ τὸ θέατρον. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας τῆς—καθὼς μᾶς εἶπεν ἡ ἴδια, —ἐμάζεψε τὰ δέλφια τῆς καὶ τὰ ἀξαδέλφια τῆς, καμμιὰ δεκαριά διαβολάκια, καὶ ἔκαμνε εἰς τὸ σπῆτι παραστάσεις. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε ἰδιαίτερον βεσιτάριον, ἐδανείζετο κρυφὰ τὰ χρεῖώδη ἐνδύματα ἀπὸ τῶν γονεῖς καὶ τὰ μεγαλειτέρα ἀδέλφια, —φαντασθῆτε δὲ τί ἐγίνετο μετὰ τὴν παράστασιν ὅταν καθένας ἐξήτοῦσε εἰς μάτην τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπισμένα πράγματα του... Τώρα ποῦ ἐδυστύχησαν οἱ γονεῖς τῆς ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ σωτὴρ θεατρίνα, καὶ ἔδρυσεν αὐτὸ τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὅποιον παίζουν ὅλῃ παιδιὰ, πηγαίνουν δὲ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν γονέων, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα κερδίζουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν ἀρκετὰ, ὥστε νὰ τοὺς ἀγοράζουν εἰσιτήριον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὸ πρόγραμμα ἦτο κ' ἓνας Διάλογος

μεταξὺ δύο κοριτσιῶν, τῆς δεκαεξατοῦς Ἰφιγενείας καὶ τῆς δεκατετρατοῦς Δάφνης. Τὴν Δάφνην ὑπεκρίνετο ἡ Κόμησα τῆς Κεφαλληνίας τὴν δὲ ἀδελφὴν τῆς Ἰφιγενείαν ἡ Ἑλληνίς Ἑσπέρα. Ὑπετίθετο ὅτι οἱ γονεῖς τῶν εἶχαν χάσῃ αἰφνιδίως τὴν περιουσίαν τῶν, καὶ αὐτὰ συνεκέπτοντο τί νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν. Ἐπιτέλους ἀποφασίζον νὰ ἐργασθῶν.

«— Ἀκουσε, Ἰφιγενεῖα μου, λέγει ἡ Δάφνη· οἰαδήποτε ἐργασία εὐχαριστοῦσα τοὺς γονεῖς μας, θὰ εὐχαριστῇ ἐμὲ χίλιες φορές. Γνωρίζομεν νὰ ράπτωμεν, νὰ κεντῶμεν, νὰ ζωγραφίζωμεν, γνωρίζομεν ἀγγειοπλαστικὴν καὶ πυρογραφίαν. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀσχημοὶ αὐτὰ αἱ ἐργασίαι...»

[Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχονται οἱ γονεῖς τῶν, τὰς σφίγγουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν καὶ λέγουσιν:]

— Εἶνε ὡραῖοτατα, ἀγαπητά μας ἀγγελοῦδια, καὶ αἱ εὐχαί μας θὰ σὰς συνοδεύουν εἰς τὸ εὐγενές, θεῖον καὶ ὑψηλὸν ἔργον σας!»

Ἡ αὐλαία πίπτει. Οἱ θεαταὶ — γονεῖς ὁμοιοπαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,—χειροκροτοῦν ἐνθουσιωδῶς. Ὁ Ἀνάνιος κλαίει σάν μωρὸ παιδί. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔργον παριστάνεται διὰ πρώτην φοράν, ἀπὸ παντοῦ ζητοῦν μὲ κτύπους καὶ μὲ φωνὰς τὸν συγγραφέα:

— Ὁ ποιητής! ὁ συγγραφεὺς! ὁ ποιητής!...

Ξανανοίγει ἡ αὐλαία καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῶν δύο ἡθοποιῶν ἐμφανίζεται ὁ συγγραφεὺς: Εἶνε ἓνα κορίτσι, ἡ Δροσόλουτος Νύξ. Αὐτὴ συνέγραψε τὸν ὥραιον διάλογον καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον, βεβαίως διὰ ν' ἀνακουφίσῃ μὲ τὰ ποσοστὰ τοὺς γονεῖς τῆς...

Ἐπειτα παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν ἄλλος μικρὸς βιοπαλαιστής, ὁ Ἀλέξανδρος Ξανθός, μ' ἓνα σκύλον γυμνασμένον, σάν τοῦ Ἀρνιώτη, καὶ ἔκαμε πολλὰ καὶ διάφορα παιγνίδια διασκεδαστικώτατα. Ἡ παράστασις ἐξακολουθεῖ, —ἀλλ' ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶμεν πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, τὴν ἀφίνομεν στὴ μέσῃ καὶ φεύγομεν.

Εἰς τὸν δρόμον, ἓνας πτωχὸς πατέρας παίξει τὸ ὄργανέτο του, ἐνθ' ὃ τὸ παιδάκι του, μόλις ἑπτὰ ἐτῶν, συνοδεύει τὴν μουσικὴν μὲ τὸ τρίγωνόν του. Τὴν συγκινητικὴν αὐτὴν σκηνὴν μοῦ ὑποδεικνύει ὁ παρατυχὼν φίλος μου Κῦμα τοῦ Δῶν, ὁ ὅποιος μοῦ λέγει:

— Ἀ! τί εὐτυχισμένα τὰ παιδιὰ τῶν πτωχῶν ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς τῶν!

— Σάν ἐμεῖ! μᾶς φωνάζει τότε ἀπὸ ἐν μικρὸν Ὑποδηματοποιεῖον τοῦ δρόμου ἐκεῖνον ἡ Νεολαία τῆς Χαλκίδος. Μὲ βλέπετε ράπτω στὴ μηχανὴν παπούτσια... βοηθῶ εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ τόνι· πτωχὸν μου πατέρα καὶ σὰς λέγω εἰλικρινῶς ὅτι δὲν κουράζομαι καθόλου.

Ἐσταματήσαμεν ἐκεῖ κ' ἐγίνε γύρῳ μας κύκλος. Ὑπὲρ τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐκηρύχθησαν ἐπίσης ὁ Οὐλγος τοῦ Μονοσπράγνου καὶ ὁ Φλοῖσθος τῆς Θαλάσσης, αἱ δὲ φίλαι μας Σημαία τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ταπεινὴ Κόρη μᾶς εἶπαν ἀπλῶς ὅτι ἀκολουθοῦν τὸ πρακτικὸν στάδιον, τὸ ὅποιον — χωρὶς νὰ δρίσουν ἀκριδῶς ἐπάγγελμα—μᾶς ἐδεβαίωσαν ὅτι θὰ τὰς δηγῇ εἰς τὰ παλάτια τῆς εὐτυχίας.

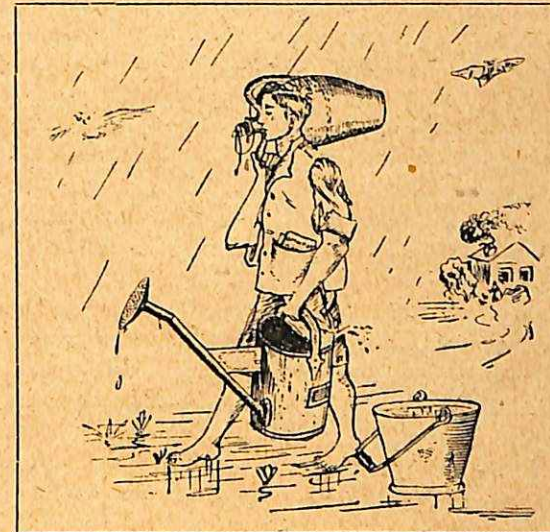
Εἰς καθὲ βῆμα, καὶ μία συνάντησις, καὶ μία γνωριμία. Εἶδαμεν μίαν πλουσίαν κυρίαν, τὴν ὁποίαν συνόδευεν εἰς τὸν περίπατον ὡς demoiselle de compagnie ἡ Παπαρούνα τῶν Ἀργῶν. Ἐστάθη μίαν στιγμὴν καὶ μᾶς εἶπε ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα δὲν ἔχει πολλοὺς κόπους, δὲν ἔχει ἐξευτελισμούς, καὶ εἶνε μάλλον διασκεδαστικόν.

— Τὸ πιστεύω, τῆς εἶπα· ἀλλὰ πρέπει νὰ θεωρῇσαι τυχερή, διότι δὲν ἐδρίσκονται εὐκολὰ πλούσια καὶ καλὰ κυρίαι, ποῦ νὰ θέλουν demoiselles de compagnie...

Ἐπεσκέφθημεν κατόπιν ἐν Βιβλιοπωλεῖον, ὅπου ἐπωλοῦντο πρακτικὰ βιβλία διὰ τοὺς μικροὺς ἐπαγγελματίας, καὶ τόμοι Δια-

πλάσεως. Τοῦ Βιβλιοπωλεῖου δὲ ὑπάλληλοι ἦσαν οἱ φίλοι μας Κλέων καὶ Ἀλταίρ, —δευτέρος μάλιστα ἐργαζόμενος κάποτε καὶ «ὡς χειρωναξ».

Νὰ καὶ ἓνα μεγάλο ραφεῖον γυναικείων φορεμάτων, εἰς τὴν ὁδὸν Μάρθας, ὅπου ἐργάζονται ὡς ράπτρια ἡ Ὁρεῖς τῆς Χίου, ἡ Ἀνέλιπτος Χαρά, ἡ Συριανὴ Ξανθοῦλα, ὁ Τρεμοσβύνων Ἀγγερινός, ἡ Μαίρη Χιών καὶ τὸ Εὐτυχὲς Μέλλον, μὲ πολλὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ εὐτυχοῦς τοῦ μέλλοντος.

«Τὴν νύκτα...»

(Σελ. 401).

«Τὴν ἡμέραν...»

— Ὁ ἄνθρωπος σκάλες ἀνεβαίνει καὶ σκάλες κατεβαίνει!... ἐπιθύρουν ἡ Μαίρη Χιών.

Ἡ δὲ Ἀνέλιπτος Χαρά μοῦ ἐξομολογήθη, ὅτι μαζεύει χρήματα ἰδιαίτερος, διὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ἐτοιμόρροπον πατρικὸν τῆς σπῆτι.

Εἰς τὸ ραφεῖον αὐτὸ τῶν φίλων μας, ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία παρήγγειλαν τὰ χειμωνιάτικα των.

Ἰδοὺ τώρα ἐν ἐργοστάσιον ξυλουργικόν. Τί ὥραία ἐπιπλά ποῦ κατασκευάζει ὁ Θωρακοφόρος! Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν τοῦ παρήγγειλα ἓνα τραπέζι καὶ μίαν βιβλιοθήκην διὰ τὸ γραφεῖόν μου. Ὁ Θαλάσσιος Ἀἴρ, ξυλουργὸς εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα, μοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν εἰς τὴν «ἀρμονίαν», τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν τὰ πριόνια, αἱ ροκάνα, τὰ σκεπάρνια καὶ τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα, ὡς νὰ φάλλουν τὸν ὕμνον τῆς ἐργασίας, προσέθεσε δὲ, ὅτι αὐτὸς φοιτᾷ καὶ εἰς τὸ νυκτερινὸν Ἑχολεῖον τῶν Ἀπῶρων. Ὁ Ταπεινὸς Θεράπων, λεπτουργὸς δεξιότητος, μοῦ εἶπεν, ὅτι καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀχθοφόρων ἂν ἐπρόκειτο νὰ κατέλθῃ, θὰ τὸ ἔκαμνε εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔβλεπε ποτὲ τοὺς γονεῖς του νὰ πεινοῦν. Τέλος δὲ ὁ Οὐδέας, ὁ καλλίτερος ξυλογλύπτῃς, διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου, μοῖ εἶπεν, ὅτι κερδίζει τώρα ἀρκετὰ χρήματα καὶ οἱ γονεῖς του εἶνε εὐτυχεῖς.

Παρακάτω συναντῶμεν ἐν κτηνοτροφεῖον. Τὸ διευθύνει ἡ Φίλη τῶν Ζῴων, ὁ πατέρας τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦτο Ἥγεμὼν—φαντασθῆτε! Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὰ ζῷα τὴν ἔσωσε εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς. Τώρα ἀνατρέφει εἰς τὴν ἐπαυλὶν τῆς ἀγέλας, γίδες, ἀρνία, ὀρνίθες, περιστέρια, χίλια θύο, καὶ ἔχει γάλα, αὐγά, κρέας, μαλλὶ καὶ... χρήματα.—Ἐκεῖ δίπλα εἶνε καὶ τὸ τέλειον, τὸ εὐρωπαϊκώτατον, τὸ ἀληθινὸν ἰδεώδες Πτηνοτροφεῖον τοῦ Ἰδεώδους, ὁ ὁποῖος μοι εἶπε:

— Τώρα πηγαίνω καλὰ· ἂν ὁμως ἀργότερα χαλάσουν ἡ δουλειές, σκέπτομαι νὰ γίνω τελωνοφύλαξ, ἐπειδὴ, καθὼς ἀκούω, αὐτοὶ τρώγουν καθ' ἡμέραν μαῦρο χαβιάρι καὶ διασκεδάζουν σάν πλούσιοι!!

Νὰ καὶ ἡ Τράπεζα τοῦ κ. Μεράρ, ὅπου διηρητεῖς ὡς ἰδιαίτερος

γραμματεὺς τοῦ τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον. Παντοῦ τέλος φίλοι μας: ὁ Ποσειδῶν τῆς Μήλου ἐμποροῦπάλληλος, ὁ Αὐτόνομος ἐπίσης, ὁ Ἀνδρείος Ἀνδρῖος καὶ ἡ Πλανομένη Ψυχὴ ὑπηρετεῖ εἰς πλούσια σπῆτι, ὁ Διογένης ὁ Σινωπεὺς σιδηρουργός,—μοῦ διηγῆθη μάλιστα μίαν πολὺ ὥραιαν ἱστορίαν,—ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος βαφεὺς, κτλ. κτλ.

Τώρα εἰμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ κτήμα; Καὶ ὁ δὴγός μοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι εἶνε τοῦ Μικροῦ Φαντασιοκόπου, ὁ ὁποῖος ἐπροστατεύθη ἀπὸ ἓνα καλὸν πλούσιον καὶ ἐγινε γεωπόνος. Εἰς τὸ ἴδιον κτήμα ἐργάζονται ὡς γεωργοὶ ὁ Ἀστεροῖς Οὐρανός, ὁ Μουσουργός καὶ ὁ Χρυσὸς Αἰὼν.

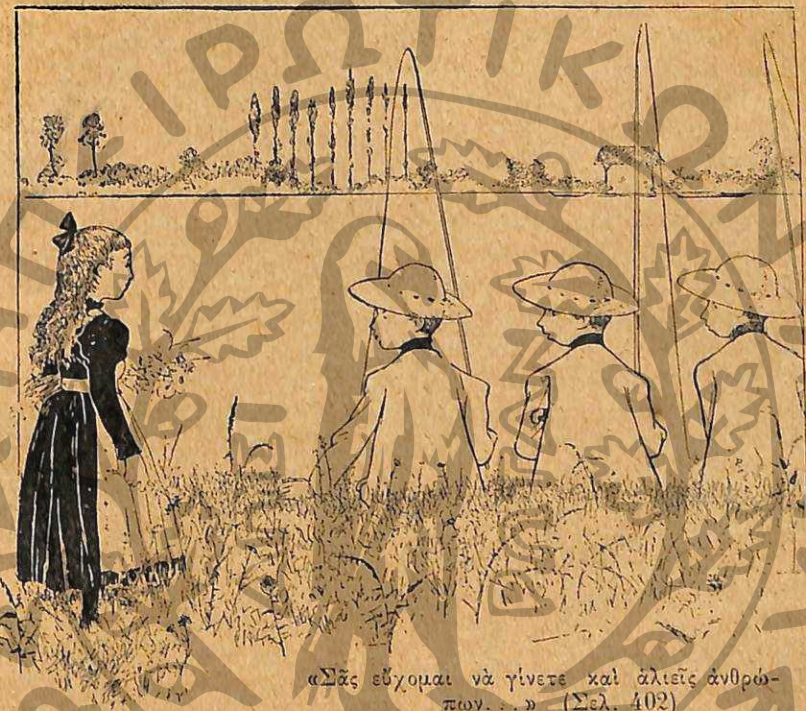
Εἶδαμεν τὸν Χρυσὸν Αἰὼνα. Εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἐργασίαν του. Καὶ ἐξύρετε τί ἔκαμνε; Ἐβγάξε νερό ἀπὸ τὸ πηγάδι διὰ τὸ πότισμα.

— Αὐτὸ ἔκαμνε, μᾶς εἶπε, καὶ ὁ Κλεάνθης, ὁ μαθητὴς τοῦ μεγάλου Ζήνωνος, ὁ ἐπονομασθεὶς δι' αὐτὸ Φρεάντλης. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο: τὴν ἡμέραν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· τὸ βράδυ ἐργάζομαι εἰς τὸ κτήμα.

Καὶ ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπαυλίδου, τὸν ὅποιον συνηντήσαμεν ἐδῶ, κάμνει τὸ ἴδιον. Αὐτὸς δὲν μᾶς ὡμίλησε καθόλου. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε καὶ ζωγράφος, μᾶς ἔκαμνε ἐκ τοῦ

προχείρου καὶ μᾶς ἔδωσε δύο εἰκόνας. Ἡ μία παριστάνει τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν νύκτα· ἡ ἄλλη παριστάνει τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν. Φρεάντλης σωστός!

Μπα, μπα! καὶ τρίτος Φρεάντλης. Αὐτὸς εἶνε ὁ Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας. Ἐργάζεται εἰς τὸ κηπάριον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας.

«Σὰς εὐχομαι νὰ γίνετε καὶ αἱτεῖς ἄνθρωποι...» (Σελ. 402)

Ἀλλὰ δὲν κάμνει μόνον αὐτὸ: εἶνε καὶ διακπρωατῆς (εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦ Ἐρυθροδερμίου) καὶ γραφεὺς καὶ μαθητῆς. Ἀπορήσαμεν ὅλοι ποῦ τὰ προφθαίνει τόσα, ἀλλ' ὁ φίλος μας μᾶς εἶπε:

— Κάποια μυστηριώδης δύναμις μὲ προστατεύει καὶ μὲ βοηθεῖ!... Καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶνε ὁ Θεός.

Ἐκεῖ, κοντὰ εἰς τὸ κτήμα τοῦ Μικροῦ Φαντασιοκόπου, περνᾷ

ένα μεγάλο ποτάμι. Δὲν εἰσεύρω πῶς τὸ λέγουν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχει ψάρια πολλά. Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἀπαντῶμεν τρεῖς ψαράδες μετ' ἀγκίστρια των νὰ φερῶν: τὸν Μικρὸν Λαίμαργον, τὸν Γεωργιον Μ. Σωτηριάδην καὶ τὸν Μικρὸν Στρογγυλομούρη, ὁ ὁποῖος μᾶς προσέφερε μίαν πέστροφον καὶ μᾶς εἶπε:

— Ἐγὼ ἀλιεὺς, διότι καὶ οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι ἦσαν ἀλιεῖς.
— Δοῖπόν σὰς εὐχομαι, τοῖς εἶπεν ἡ Ἀγάπη, νὰ γίνετε μίαν ἡμέραν καθὼς ἐκεῖνοι καὶ ἀλιεῖς ἀνθρώπων.

— Ἀμήν! ἀπήντησεν ὁ Μικρὸς Λαίμαργος· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἀρκούν ἡ πέστροφες... Εὐρέστε τί ἀκριβὰ τὰς ἀγοράζει ὁ Μικρὸς Λιλιπούτης;

Εἶχε βραδυάση, ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ἐκεῖ μᾶς ἐπερίμενε τὸ ὁρατότερον θέαμα. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς Πλατείας Φαίδωνος, εἶδαμεν ἀπὸ μακρὰν ἕνα ζωηρόν φῶς ἀστυλίνης, καὶ γύρω-γύρω ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Πλατείας ἔτρεχαν πρὸς τὸ φῶς, καὶ ὁ ὄμιλος ἐγένετο ὁλονὸν μεγαλείτερος. Ἐπλησιάσαμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ εἶδαμεν ὅτι ἡ ἑλξὶς ἐκείνη δὲν ἦτο παρὰ ἓν ὑπαίθριον φιλικατζίδικον. Τὸ κατάστημα ἀπετελεῖτο ἀ) ἀπὸ ἕνα κορίτσι—τὴν Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας,—β) ἀπὸ ἕνα μεγάλο κουτί, μὲ λουρὶ περασμένον ἀπὸ τὸν ὄμιον τῆς ρηθείσης Ἀγκύρας, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχαν βελόνες, φαλλίδια, κουδάρια, σπρες, δακτυλῆρες, κουμπιὰ καὶ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ φιλικὰ, καὶ γ) ἀπὸ τὸ λυχνάρι τῆς ἀστυλίνης, καρφωμένον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ρηθέντος κουτιοῦ.

Κορίτσι καλῆς οἰκογενείας, καὶ νὰ πούλῃ στὸ δρόμο φιλικὰ; Ἐλεγχαν ὅλοι, καὶ ὅπου τρέξῃ-τρέξῃ.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον καὶ τὸ ἀστείότερον ἦτο ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ πωλήτρια διαλαλοῦσε τὸ ἐμπόρευμά της.

— Πάρτε, κύριοι, ὠραῖο χαρτί—εἶπε, — ποῦ δὲν μελάνωνεται, καὶ μελάνι ἂν ρίξετε ἐπάνω!—Ὅριστε καὶ κουμπιὰ ὠραιότατα, ποῦ δὲν ξηλώνονται ποτέ· καὶ ἂν τυχὸν θελήσετε νὰ τὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ φόρεμά σας, θὰ εἰσθε ἀναγκασμένοι νὰ κόψετε μαζὶ καὶ τὸ ὕφασμα.—Πάρτε καλὰ σὰκια στερεὰ, ποῦ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ μεγαλώνουν μαζὶ μετὰ τὰ ποδαράκια τοῦ μωροῦ.—κτλ. κτλ.

Οἱ ἀνθρωποὶ ἐγελοῦσαν καὶ ἀγόραζαν—ἀγόραζαν καὶ ἐγελοῦσαν... Καὶ τὰ λεπτὰ ἐπεφταν βροχὴ εἰς τὸ κουτί τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐργασίαν τῆς ζωηρὰ καὶ ἀκούραστη, χαρούμενη καὶ γελαστή, εὐτυχὴς εἰμπορῶ νὰ εἶπω, χωρὶς οὔτε αὐτὴ νὰ φαίνεται ἐνθυμουμένη τὴν δυστυχίαν της, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους δίδουσα ἀφορμὴν νὰ τὴν ἐνθυμηθοῦν.

Συνεχάρημεν θερμότερα τὴν Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιπόνησιν της, τὴν διαβεβαιώσαμεν—ὅπως δὲ μᾶς τὸ εἶπε κ' ἐκείνη,—ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦτο εἰς θέαν ν' ἀνοίξῃ μαγαζὶ καὶ νὰ πλουτίσῃ,—ἐπεράσαμεν ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖον, ἐπήραμεν τὸ Φίλημα Σκιάς καὶ τὴν Μελανώπιδα, ποῦ μᾶς ἐπερίμεναν μετὰ τὸ καπέλο εἰς τὸ κεφάλι, ἐξεκινήσαμεν ὅλοι μαζὶ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν γνωστὸν λόφον, ἐλύσαμεν τὸν γαϊδάρον μετὰ τὸ καλὰ—ὁ καὶ μὲνος μᾶς ἐπερίμενε ὑπομονητικώτατα,—ἐφορτώσαμεν τὰ φῶνιά μας, ἐπληρώσαμεν καὶ ἀπεχαιρετίσαμεν τὸν λαμπρὸν δὴγόν μας, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ κυνηγός, καὶ... δὴγός,—τῷ ἀνεθέσαμεν νὰ διερμηνεύσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν θαυμασμόν μας καὶ τὴν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ἀπαραιμύλλου ἐκείνης Πόλεως, καὶ μετὰ πεζοπορίαν μᾶς ὥρας περίπου—αὐτὴν τὴν φορὰν ἐκρησμοποιήθη καὶ τὸ ὑποζύγιον,—ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Μαρούσι.

Ἦτο πλέον νύκτα... Ἀμέσως ἐπήραμεν τὸν Σιδηρόδρομον, καὶ δρόμο διὰ τὰς Ἀθήνας.

Εἰς τὸ βαγόνι—ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ πόσον ἤμουν κουρασμένη,—ἀποκοιμήθηκα. Δὲν εἰσεύρω πλέον τί εἶπαν καὶ τί ἔκαμαν οἱ ἄλλοι. Καὶ ὅταν τέλος τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε, ἐξύπνησα... καὶ εὐρέθηκα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ εἰς τὸ κρεβάτι μου....

Μπᾶ! πῶς γίνεται; Δὲν ἤμουν μέσα στὸ βαγόνι; Δὲν ἦτο νύκτα; Πῶς εἶνε τώρα ἡμέρα; Καὶ ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι; Τί ἔγινε τὸ Φίλημα Σκιάς καὶ ἡ Μελανώπις;...

Εὐρισκόμεν εἰς πλήρη ἀγνοίαν καὶ ἀπορίαν, ὅταν ἤκουσα κτύπον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ τὴν φωνὴν τῆς Κυρᾶ-Μάρθας ἀπέξω:

— Κυρία Διάπλασις, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθῇτε... Σήμερα πρέπει νὰ γράψετε τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς!

— Ἀ! ἔκαμα κ' ἐκτύπησα τὸ μέτωπόν μου. Ὡστε ὅλα αὐτὰ ἦτο ONEIPON!! Τώρα ἐνθυμοῦμαι: Εἶχα δώσῃ εἰς τοὺς φίλους μου τὴν ἐρώτησιν: «Ἄν οἱ γονεῖς σας ἦσαν πτωχοὶ κ' ἐπρόκειτο νὰ ἐργασθῇτε διὰ νὰ τοὺς βοηθήσητε, τί ἐπαγγελία θὰ ἐπροτιμᾶτε;» Χθὲς ὁλην τὴν ἡμέραν ἐδιάβαζα τὰς ἀπαντήσεις, τὸ βράδυ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ μετὰ τὰς ἐντυπώσεις, καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου εἶδα τὸ ἀτελείωτον καὶ παράξενον ὄνειρον ποῦ σὰς διηγήθηκα!

Ὅνειρον λοιπόν! Δηλαδή ψέμμα. Τί χαρά! Ὡστε πόλιν Διάπλασις δὲν ὑπάρχει, ὁ πατέρας τῆς Φίλης τῶν Ζῶων εἶνε ἀκόμη Ἠγεμὼν· οἱ ἄλλοι πατέρες ζοῦν, ἐργάζονται καὶ εὐτυχοῦν, καὶ τὰ παιδιὰ των δὲν εἶνε ἡναγκασμένα νὰ ἐργάζονται διὰ τὸ ψωμί, ἀλλὰ πηγαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματά των, διὰ νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦν οἱ γονεῖς καὶ ἡ Διάπλασις. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Σηκώνομαι—ἀληθινὰ αὐτὴν τὴν φορὰν,—καὶ πηγαίνω εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Νά, ἐπάνω-ἐπάνω ἡ ἀπάντησις τῆς Ψυχῆς τῆς Λέσβου, τὴν ὁποῖαν εἶχα λάβῃ καὶ διαδόξῃ τελευταίαν. Τί περίεργον! Καὶ ἡ Ψυχὴ τῆς Λέσβου, λέγει, ὡς ὄνειρον τὸ εἶδεν ὅτι ἐδυστύχησαν οἱ γονεῖς της καὶ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐργασθῇ αὐτὴ διὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας,—ἔπειτα ἐξύπνησε... Ποιὸς ξυρίζει τώρα μήπως ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν ἔγινεν αἰτία καὶ τοῦ ἱζικοῦ μου ὄνιρου;

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρία Σκαρφαλόστρα [18Ε].—Κόμησα τῆς Κεφαλληνίας [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δροσόλουστος Νῦξ [15Ε].—Ἀφροα [15Ε].—Δικηγόρος τῆς Νεολαίας [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον: Προίκιψ τῆς Ἐπιταλόφου.—Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας.—Ἀρμα τῆς Νίκης.—Πομπαιὸς Ἐρμῆς.—Υπερ Πατρίδος.—Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος.—Ἐλληνόπαις.—Φίλη τῶν Ζῶων.—Ἰδεῶδες.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (Ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτός.—Μικρὸς Λιλιπούτης.—Φίλημα Σκιάς.—Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.—Μελανώπις.—Εἰρωνεία.—Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης.—Αὔρα τοῦ Πηλίου.—Διακριθεῖσα Ἀρσασκιάς.—Νεολαία τῆς Χαλκίδος.—Χρυσοὺς Λιόν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος.—Λατάνια.—Ἀρης.—Ἀμίμητος Γελοτοποῖός.—Μικρὸς Λέσβιος.—Τώνης Βερῖκος.—Ὠχρόν Ἀμάραντον.—Ἀειδέυς.—Τατάνης.—Θαλάσσιος Ἀήρ.—Μαύρη Χιών.—Μικρὸς Στρογγυλομούρης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μ' ἐν [Ε] εἰς ἕκαστον): Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πῶς φαντάζεσθε ὅτι θὰ εἶνε ὁ κόσμος μετὰ εἴκοσιν ἀκόμη αἰῶνας, δηλαδή περὶ τὸ ἔτος 4000 μετὰ Χριστόν;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1906. Πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀπάντησις εἰς τὴν 21ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», καὶ ἐξάπαντος νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς. Αἱ ἐκτενέστεραι θ' ἀποκλεισθοῦν.

Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μοῦ γράψετε πολὺ ὠραῖα πράγματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II. (Συνέχεια.)

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἔκαμναν ὀδυροῦν. Ἀλλὰ, ὅταν ἀπεσφραγίσθῃ καὶ ἡνοίχθῃ ἡ φιάλη μετὰ τὴν κρασί τῆς Δεκελείας, ἡ προσωρινὴ συστολὴ των καὶ οἱ καλοὶ πρόποι των ἐλησμονήθησαν, καὶ οἱ κακομαθημένοι γυμνασιπαιδὲς ἐφάνησαν τί πραγματικῶς ἦσαν. Τὸ ἐστιατόριον ἔγινεν ἀναστατον μετὰ τὰ γέλια καὶ τὰ ἀστεῖα των. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τακτικούς θαμῶνας τοὺς ἐκτύπαζαν μετὰ ἀπορίαν, καὶ ἄλλοι μετὰ συγκαταβατικὰ μειδιήματα εἰς τὰ χεῖλη. Τέλος, ὅταν παρετέθη ἡ «ρωσσικὴ φορμαρισμένη σαλάτα», ὁ Κανάτης μετέδωκε τὴν ἰλαρότητα εἰς τὰ γειτονικά τραπέζια, διότι ἐσηκώθη νὰ κάμῃ ἐπίσημον πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ Πεντεπῆ:

— Ἀριστείδη Πεντεπῆ, εἶπεν, ἐσὺ μᾶς ἐφερες ἐδῶ, ἰδική σου ἦτο ἡ μεγάλη ἰδέα! Προτίνω εἰς ὑγείαν σου, καὶ σου εὐχομαι νὰ τρῶς εἰς ὅλον τὸν βίον σου τέτοια τραπέζια καὶ καλλίτερα ἀκόμα! Φρόντισε μόνον νὰ ἔχῃς πενήντα χιλιάδες εἰσοδήματα ὅν χρόνον, καὶ νὰ μας καλῆς καθημερινῶς κ' ἐμᾶς!

Οἱ ἄλλοι ἐπευφήμησαν τὸν ῥήτορα. Ὁ Σερμπέτης ἔβαλε μίαν τόσον δυνατὴν ἀγριοφωνάραν «Ζήτω ὁ Πεντεπῆς!» ὥστε ὁ Σφύρας ἡναγκάσθη νὰ τὸν ἀνακάλῃ εἰς τὴν τάξιν. Ὁ Ἀριστείδης ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἤθελε νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ ὁ Σφύρας τοῦ ἔκλεισε μετὰ τὴν παλάμην τοῦ στόμα.

Ἦλθαν τὰ γλυκίσματα, ἦλθαν καὶ τὰ φρούτα, καὶ τέλος ἦλθεν ὁ ὑπηρετής μετὰ ἕνα πιάτο, εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκετο διπλωμένο ἕνα φύλλον χαρτί.

Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον πιάτο, τὸ ὁποῖον ἦλθε, χωρὶς νὰ λάβουν τὸν κόπον οἱ τέσσαρες καλοφαγάδες μας νὰ το διατάξουν.

Ὁ Σφύρας, ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἐξεδίπλωσε τὸ χαρτί, ἔρριψεν εἰς αὐτὸ ἓν βλέμμα, καὶ ἔγινε κατακίτρινος. Ἐγνώριζεν ὅμως ἀπὸ λογαριασμοὺς αὐτοῦ τοῦ εἶδους καὶ δι' αὐτὸ ἐκτύπησεν ἀμέσως τὸ ἄθροισμα· αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τὸν ἔκαμε νὰ ὠχρίασῃ. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχασεν:

— Φέρε μας, εἶπε, τέσσερες καφέδες βαρεῖς-γλυκοὺς.

Τοὺς διέταξε διὰ νὰ κερδίσῃ καιρόν. Κατόπιν ἔτεινε πρὸς τὸν Ἀριστείδην τὸν λογαριασμόν χωρὶς νὰ προσέφῃ λεξίν. Καὶ ἰδοὺ τί ἔγραφεν οὗτος:

4 Φιλέτα μπαρμουνιῶν, σάλτσα μανιτάρια	Δρ. 8.—
4 Γαλλόπουλα, στήθος, μετὰ κάστανα »	7.20
4 Παστίτσια ἀπὸ σηκοτάκια χήνας »	8.80
4 Σαλάτες ρωσσικαῖς.....	8.—
4 Γλυκίσματα.....	4.—
4 Τυριά.....	3.20
4 Φρούτα διάφορα.....	4.—
1 Φιάλη Δεκελείας.....	4.50
	Δρ. 47.70

Διὰ νὰ πληρώσουν τὸν τεράστιον ἀ-

τὸν λογαριασμόν δὲν εἶχε τὸ κοινὸν ταμεῖον των παρὰ 27 μόνον δραχμάς, σχεδὸν τὰ μισά,—διότι ἔπρεπε νὰ δώσουν καὶ γενναῖον φιλοδώρημα εἰς τὸν ὑπηρετήν. Χωρὶς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τοῦ Σερμπέτη, τὰ 27 φράγκα θὰ ἐφθάναν ὅπως δὴ ποτε, διότι, ὡς εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς γνωρίζοντας ἀπὸ Στοιχειώδη Ἀριθμητικὴν, αἱ μισαὲς μερίδες στοιχίζουν τὸ ἥμισυ περίπου ἀπὸ τὰς ὁλοκλήρους, ὅχι ἀκριβῶς τὸ ἥμισυ. Οἱ ξενοδόχοι, ἐξέυρετε, κάμνουν τοὺς ὑπολογισμοὺς των πάντοτε μετὰ τὴν ὕψηλότεραν Ἀριθμητικὴν καὶ ὄχι μετὰ τὴν Στοιχειώδη...

Ὅταν ὁ Κανάτης καὶ ὁ Σερμπέτης ἔλαβαν καὶ αὐτοὶ γνῶσιν τοῦ φοβεροῦ ἐγγράφου, ἐκυριεύθησαν ὁμοίως πρὸς στιγμὴν ἀπὸ ἀνέκφραστον ἀγωνίας.

— Παιδιά! εἶπε μετὰ σιγανὴν φωνὴν ὁ Ἀριστείδης, ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει: νὰ τὸ σκάσωμε!

— Δρόμο!—ἐπένευσεν ὁ Σερμπέτης.

Ὁ Σφύρας ἔκαμνε ἕνα μορφασμόν, καὶ ἐκτύπησε γύρω του. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς τρόπος τῆς πληρωμῆς τοῦ συμποσίου δὲν ἦτο διόλου τῆς ἀρεσκείας του, διότι ἦτο ἐντελὲς πρόστυχος...

Ἡ θύρα ἦτο δίπλα εἰς τὸ τραπέζι των. Οἱ πελάται μέσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἦσαν ὀλίγοι· ἄλλος ἔπινε τὸν καφέν του, καὶ ἄλλος ἐκάπνιζε διαβάζων τὴν ἐφημερίδα του. Ὑπηρετής κανεὶς δὲν ἐφάνετο· ἡ ὥρα ἦτο πολὺ περασμένη, 2 καὶ κάτι, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν κουζίαν διὰ νὰ γευματίσῃ καὶ αὐτό. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑπηρετής τοῦ τραπέζιου των, ὁ κομίσας τὸν φοβερόν λογαριασμόν, εἶλεπε· εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν κουζίαν διὰ νὰ φέρῃ τοὺς καφέδες των...

Δὲν ἔπρεπε νὰ χύσουν τὴν εὐκαιρίαν. Ὁ Σφύρας ἐξεκρέμασε τὰ τέσσαρα καπέλλα, τὰ ἐμοίρασε καὶ εἶπε σιγανὰ.

— Ἐτοιμασθῇτε! ἄμα φορέσω τὸ ἡμιψήλό μου, δρόμο ὅλοι μας! Ὁ καθένας ὅπου τὸν βγάλλῃ ἡ ἀκρὴ, καὶ ὁ

στερα συνάντησις εἰς τὴν στέρναν τοῦ Ζαππείου!

Δὲν εἶχε προφθασῇ νὰ προσέφῃ αὐτὰς τὰς λέξεις, ὅταν ὁ ὑπηρετής ἀνεφανίσθη μετὰ ἕνα δίσκον, ὅπου εὕρισκοντο οἱ τέσσαρες καφέδες, οἱ πρὸ ὀλίγου ἀπρονοήτως παραγγελλθέντες.

Κρῦος ἰδὼς ἐπίασε τὸν Σφύραν μετὰ νευρικὸν κίνημα ἐφόρεσε τὸ καπέλλο του.

Ὁ Σερμπέτης ἦτο καὶ ὅλας εἰς τὴν θύραν ὁ Κανάτης ἤρχετο δευτέρως...

Ὁ ένας ἐσκούνησε τὸν ἄλλον, ποῖος νὰ πρωτοφύγῃ; ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀριστείδης ἐκατρακύλησε πρὸς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ στενά τῆς Πλατείας διὰ τῆς ὁδοῦ Ξενοφώντος· ὁ Κανάτης ἐπράβηξε κατὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἀνεμίχθη μετὰ μίαν συνάθροισιν παιδιῶν καὶ μεγάλων, ἡ ὁποία εἶχε σχηματισθῇ ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἐκλογικοῦ τσακώματος· ὁ Σερμπέτης ἔδωσε μίαν κ' ἐπήδησεν εἰς τὸν κήπον τῶν Μουσῶν, κ' ἐχάθη μέσα στὰ δένδρα, ἐνῶ ὁ Σφύρας, πάντοτε ἀξιοπρεπής, ἀνεκατέυθη μετὰ τοὺς ἡσύχους περιπατητάς, καὶ, προχωρήσας μετὰ τακτικὸν βῆμα ἕως εἰς τὴν δειροστοιχίαν, ἐπήδησεν εἰς τὸ διερχόμενον ἐκείνην τὴν στιγμὴν τραῖνον τοῦ τροχιοδρόμου, διὰ νὰ καταβῇ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Γαργαρέταν...

Ὁ κύρ-Γεώργης, ὁ φαρμακῆς ὑπηρετής τοῦ ἐστιατορίου, εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν βίον τοῦ πολλὰ πράγματα παράξενα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ νὰ τοῦ σκάσουν κανόνι μετὰ τέχνην καὶ φορητότητα, διότι ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν τοῦ ἡνοῖξε τὰ χέρια του. Ὁ δίσκος, τὰ φλυτζάνια καὶ τὰ πιστάκια ἔξησαν, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς των. Ὁ κύρ-Γεώργης, ἀπὸ τὴν σκασίαν του, ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἀντὶ νὰ κλαίῃ.

— Καὶ ὅπως ἐμοίραζαν παιδιὰ οἰκογενειῶν, μετὰ ἀνατροπὴν, τὰ παληόπαιδα!

— ἔλεγε.

Ἀργότερα θὰ ἴδωμεν πῶς καὶ διατί μετέβαλε πάλιν γνώμην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

«Όπου γίνεται λόγος περὶ ἐλέγχου καὶ μετανοίας.

Ὁ Ἀριστείδης Πεντεπῆς, χάρις εἰς τὰ μακρὰ του σκέλη, καὶ χάρις ἰδίως εἰς τὸν δρόμον ποὺ εἶχε πάρῃ, ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν συνοικίαν τῆς Πλάκας διὰ τῆς οδοῦ Κυδαθηναίων, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὰ πυκνότερα δρομάκια τοῦ Ζαπτείου. Ἐφθασε λαχανιασμένος κοντὰ εἰς τὴν στέργαν, καὶ ἐκάθισε νὰ ξεκουρασθῇ εἰς ἓνα πάγκον. Καὶ τότε, παραδόχῃ εἰς τὰς σκέψεις του.

Αἱ σκέψεις του ἦσαν ἐκτάκτως πένθιμοι καὶ μελαγχολικαί. Πρὸ ὀλίγου μῶλις, ὅταν ἐπρότεινεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του νὰ τὸ σκάσουν, χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν ἀπαισιὸν ἐκείνων λογαριασμὸν τοῦ ξενοδόχου, εἶχε σκεφθῇ ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο πρῶτης τάξεως φάρσα, ἀλλὰ δὲν εἶχε σταθμισθῇ τὰς συνεπείας τῆς. Τώρα ἔδλεπε τὰ πράγματα διαφορετικὰ, καὶ, μολονότι δὲν εἶχε οὔτε ἰδέαν περὶ Ποινικοῦ Δικαίου, συνιόρθετο ὅμως ὅτι εἶχε διαπραχθῇ κλοπὴν, δηλαδὴ μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς πράξεις, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀστυφύλακες σ' ἀρπάζουν ἀπὸ τὸν γυμνασιὸν καὶ σὲ ὁδηγοῦν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ, καὶ ἡ ἀπουσία τῶν τριῶν φίλων του νὰ τουρτουρίζῃ. — Μήπως καὶ τοὺς εἶχαν πιάσει;...

Ἐμεινεν ἐκεῖ ὥρες, περιμένων εἰς μάλιστα. Εἶχε δύσῃ ὁ ἥλιος. Ὁ καλὸς καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ, καὶ ἔκαμνε ἀρκετὴ ψύχρα καὶ ὑγρασία. Οἱ περιπατηταὶ ἦσαν πολὺ ἀραιοί, ἀπὸ τὸ μέρος μάλιστα ἐκεῖνον δὲν ἐπερνοῦσε κανένας. Ἐξῆλθεν ὁ Ἀριστείδης βλεψάμην νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του, μὲ γοργὰ βήματα, ἓνας εὐζωνος μὲ κομπὴν φουστάνελλον καὶ μὲ ἀρειμάνιον ὕφος. Ἀπὸ τὸν φόβον του ὁ κανονιέρης μας, δὲν ἐπρόσθεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, νὰ ἰδῇ ὅτι ὁ φοβερὸς ἐκείνος εὐζωνος δὲν ἐπήγγαινε νὰ τὸν συλλάβῃ, ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς ἄλλος παρὰ ὁ ἄλλος φύλαξ τοῦ Ζαπτείου, ὁ φίλος τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν μεγάλων κυρίων καὶ κυριῶν, — ὁ κοσμοακουσμένος Μερακλῆς.

Τόσον ὀρμητικὴ ἦτο ἡ φύς τοῦ Ἀριστείδου Πεντεπῆ, ὥστε ὁ ἀγαθὸς Μερακλῆς ἐστάθη μὲ ἀπορίαν καὶ ἐστράφη τὸ μυστάκι του;

— Μωρὲ παλάτωσ' αὐτὸ τοῦ 'πιδὶ καὶ 'πιδῶ ἔτσι; — εἶπε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν γυρὸν του εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Ἀριστείδης ἐστάθη νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοὴν του πέραν ἀπὸ τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ διέκρινεν εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν τὰ κορβία μιᾶς στολῆς, ποῦ ἐγυάλιζαν εἰς τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ, ὁ

ὁποῖος πρὸ ὀλίγου μῶλις εἶχεν ἀναρθῇ.

«Εἶνε ἀστυφύλαξ κ' ἔρχεται νὰ με πιάσῃ!» — ἐσκέφθη ὁ δυστυχὴς Ἀριστείδης, κ' ἔτρεξε νὰ χωθῇ εἰς τοὺς στενοὺς δρόμους, πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη χωρὶς νὰ γνωρίξῃ καὶ αὐτὸς πῶς, ἔξω, εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἀκροπόλεως κοντὰ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου. Ἐραντάζετο ὅτι τὸν ἐκυνήγοσαν ἀστυφύλακες ἀπὸ 'πίσω, ἐνόμιζεν ὅτι ἄκουε βαρὰ βήματα καὶ τὴν κλαγγὴν τῶν ξιφολογγῶν καὶ προσταγήματα τρομακτικώτατα:

— Ἐπάνω του! πιάστε τον!... στὸν τόπο!

Ὁ Ἀριστείδης Πεντεπῆς εἶχε περὰ στὰ πόδια του. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸν κοῖλον γῶρον μεταξὺ τῆς Ἀκροπό-

λεως καὶ τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου. Ἐκεῖ, εἰς τὸ ὕψος ἐνὸς ἀναχώματος, μία σιὰ τὸν ἐπερίμενε ἀκίνητος καὶ ἀπειλητικῇ.

Ἦτον ἓνας ρωμαντικὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἀπελάμβανεν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ θέαμα τῆς ἀνατελλούσης παντελήνου...

Ὁ Ἀριστείδης ἐνόμισεν ὅτι: ἔδλεπε τὴν Θεῖαν Δίκην προσωποποιημένην. Ἐπείσε τρομαγμένος εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ χαλίκια, καὶ τὸν ἐπίασαν... ὅχι ἀστυφύλακες, ἀλλὰ θρήνοι καὶ κοπετοί.

Τὸ ὥραϊον πρόγευμα μὲ τὴν θαυμασίαν ρωσσικὴν σαλάταν καὶ τὴν θαυμασιωτέραν πρόποσιν τοῦ Κανάτη, τοῦ ἐδῆκε παρὰ πολὺ ξυνό...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΥΝΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΓ'.

Καθὼς σὰς εἶπα, ὁ Πρωθυπουργὸς στὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ ἀνίσχυρος, μὴν ἠξέυροντας πῶς θὰ ἔπερνε τὸ πρῶγμα ὁ Βασιλεὺς.

Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ Κουκουμπιμπῆς, ἀφ' οὗ ἐξεμπερδεψε μὲ τοὺς δύο λευκοὺς, ἐγύρισε πρὸς τὸν μαῦρον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐννοῶ, καλέ μου καὶ ἀξιε Μπαμπούλα, ὅτι σὺ τὰ ἐκατάφερες ὅλα αὐτά. Εἶμαι κατενθουσιασμένος μὲ τὸν Ἐλέφαντά σου, καὶ διὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, σοῦ ἀπονέμω τὴν Μεγάλαν Ταινίαν τῆς Κυανῆς Λεοπαρδάλεως, καὶ σοῦ δίδω γιὰ γυναῖκα τὴν ἀγαπητὴν μου θυγατέρα Μπεμπεκερῆ.

Καὶ μὲ τὸ ἓνα χερί ὁ Κουκουμπιμπῆς ἐπέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ Μπαμπούλα τὸ ἀνώτατο παράσημο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο χερί τοῦ ἐπρόσφερε ὀλόκληρον τὴν χαριτόβρυτη κόρη του, — ξυπόλυτη, μὲ μπουνᾶ καὶ μὲ καπέλο, ἀγορασμένο στὸ Παρίσι φρ. 4,80. Ἡ τιμὴ του ἦταν γραμμένη σ' ἓνα καρτονάκι, καρφωμένον μαζὶ μὲ τὰ πτερὰ, ἡ δὲ Βασιλοπούλα τὸ εἶχε ἀφίσῃ γιὰ στολίδι!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

Ἡ Γρατσιέλλα ἤρχισεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῇ, ἄριστα χρωματισμένος, ἀντήχησε βαρὺς:

Σὲ βαθεῖα νύχτα δόλομαυρη, νύχτα γεμάτη φρίκη...

Καὶ ἡ Γρατσιέλλα, ἡ ἀτσιγγανοπούλα μὲ τὰ μεγάλα μαύρα μάτια, μὲ τὰ μακρὰ σγουρόμαλλα, ἐκύτταζε πρὸς τὴν «δόλομαυρη νύχτα» τοῦ θεάτρου... Τὸ πρόσωπόν της ἔλαβε τότε ἑκφρασιν φρίκης, τὰ μάτια της ἐμεγάλωσαν ἀκόμη περισσότερο, ἡ φωνὴ της ἔγινε θερμότερα καὶ μουσικότερα, τὰ μέλη της ἤρξαν νὰ τρέμουν, ἐφροδῆθη μὲ τὸν ἴδιον φόβον της, καὶ τὸ ὄραμα τοῦ οὐραίου ποὺ εἶδεν ἡ Γρατσιέλλα τῆς ἔδωκε τόσην συγκίνησιν καὶ ταραχήν, ὥστε νὰ το ἔδλεπεν ἀληθινά.

— Ἐξοχα!... ἐφώνησεν ὁ διευθυντὴς ἀπὸ τὸ καθίσμα του. Ποῖος λοιπὸν σὰς ἐδίδαξε νὰ ἀπαγγέλλετε ἔτσι τοὺς στίχους;...

— Κανείς, κύριε.

— Κανείς;... λοιπὸν, ἔχετε ἐξασκηθῇ μόνη σας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐκάματε καλὰ λοιπὸν ν' ἀκούτε «τὸν καθηγῆτήν σας»!

Καὶ τὸ ὕψος τοῦ διευθυντοῦ ἦτο τόσο γελαστό, τόσο εὐχαριστημένον, ὥστε νὰ τοῦ εἶχε πέσῃ καμμία καλὴ τύχη ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Πᾶμε ἐπάνω! εἶπε, κ' ἐσκηώθη ἀπὸ τὸ καθίσμα του ὅτι κάμωμεν τὰς συμφωνίας μας.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην προηγουμένην ν' ἀκούσετε καὶ τὴν συντρόφισσά μου;

— Ἀ! ναι, παρ' ὀλίγον νὰ τὸ λησμονήσω... Πῶς ὄχι; Ἐννοεῖται, θέλω νὰ τὴν ἀκούσω.

Καὶ ἐξαντλήθησε γελαστός, ἐνθαρρυντικώτατος.

Ἡ Ρίτα ἤρχισεν ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ εὐθυμίαν, οἱ στρόφιές της ἀπερίγραπτον, ἓνα κωμικὸν μονόλογον.

— Θαυμάσια! ἐφώνησεν ὁ διευθυντὴς, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ἡ μικρούλα, καὶ ἔπειτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς δύο: —

Ἐυρετε, εἶπεν, ὅτι κάμνετε λυμὰ ζευγάρι; Σὰν νὰ σὰς ἔπλασαν ἐπιτήδες διὰ τὸ προσεχές ἔργον μου... τὸ ἔργον τοῦ προστάτου σας, δηλαδή... Τώρα ἐννοῶ τὸν ἐνθουσιασμόν του!..

Ὁ διευθυντὴς καὶ αἱ δύο μικραὶ ἠθοποιοὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Δὲν ἔχετε κανένα; τὰς ἠρώτησε, κανένα συγγενὴ διὰ νὰ συμφωνήσω μαζί του;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, εἶνε ὁ γέρος παπoῦς μου, εἰς τοῦ θυροῦ κάτω...

— Νὰ τον φωνάξετε ἁμέσως, κόρη μου...

— Μὰ, εἶνε καὶ ὁ Πετρογιάννης, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Τὸν ἀρίτετα νᾶρθῃ καὶ αὐτὸς ἐπάνω;

— Ἀς ἔλθῃ καὶ ὁ Πετρογιάννης, εἶπε μεριδιῶν ὁ διευθυντὴς.

Ἀνέβησαν οἱ δύο ἄνδρες. Ἀμα τοὺς εἶδεν ὁ διευθυντὴς, ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ τοὺς χρησιμοποιοῖ, καὶ αὐτοὺς τὸν μὲν Γέρον ὡς κομπάρσον, τὸν δὲ Πετρογιάννην εἰς τὸν χορὸν τῶν παιδων. Εὐρέθη μάλιστα ὅτι ὁ Πετρογιάννης εἶχε καλὴν φωνὴν καὶ ὅτι ἐγνώριζεν ἀρκετὰ ἀπὸ φωνητικὴν μουσικὴν ἥτο μάλιστα ἄλλοτε πρῶτο ψαλτάκι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Δουβρίνου.

— Λοιπὸν, σὰς προσλαμβάνω ὅλους εἰς τὸ θέατρον. Καὶ τώρα — ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γέρον — πῶς θέλετε νὰ κανονίσωμεν τὴν ἀμοιβὴν σας;

— Ἄν θέλετε, κύριε διευθυντά, συνεννοήθητε δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν κύριον κόμητα Κ. Αὐτὸς γνωρίζει καλλίτερα παρὰ ἡμεῖς.

— Σύμφωνος; νὰ περάσετε μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ πάρετε τοὺς ρόλους σας.

Καὶ ὁ διευθυντὴς ἐσκηώθη διὰ νὰ προπέμψῃ τὸν θίασον.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγγαινε νὰ κλείσῃ τὴν ὥραν, εἶπε μὲ πολὺ καταδεκτικὸν τρόπον, πρὸς τὴν Γρατσιέλλαν:

— Ἀμα ἔναρξῃτε, ν' ἀναβῇτε κατ' εὐθείαν ἐδῶ, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἂν ἔχετε κανένα καπέλλο, φορέσατέ το, ἂν δὲν ἔχετε...

— Θὰ ἔλῃ, καὶ πρῶτης τάξεως καπέλλο, κύριε διευθυντά! διέκοψεν ἡ Μαργαρώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

Η ΜΑΡΓΑΡΩ ΦΑΓΑΡΕΙ

— Πετρογιάννη!...

— Μαργαρώ!...

— Τί εἶνε ὁ παράδεισος, ξέρεις;

— Διάβασέ το σὴν Κατήχησίν σου, Μαργαρώ, καὶ ἀφῆσέ με νὰ μάθω τὸ τραγούδι μου γιὰ τὴν παράστασι...

— Λοιπὸν, νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί εἶνε ὁ παράδεισος. Εἶνε ἓνα σπιτάκι μὲ τέσσαρας τροχοὺς καὶ τέσσαρας ἀνθρώπους,

ὅπου ὁ καθένας εἶνε εὐτυχὴς σὰν βασιλέας καὶ ἡ καθμία σὰν βασίλισσα.

— Ἐννοεῖς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, Μαργαρώ; Ἐπρεπε νὰ τὸ πῇς ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀλήθεια, εἶμαστε στὸν παράδεισον.

— Εἶδες;... ὁ διευθυντὴς μας εἶνε εὐχαριστημένος, ὁ προστάτης μας ἐνθουσιασμένος, οἱ ρόλοι μας ἔξοχοι... Ἐχομεν ἓνα ἀκροατήριον... νὰ πηδᾷ κανεὶς στὴν ὀρχήστρα, καὶ νὰ τὸ ἀρχίζει στὰ φίλια...

— Ἄν δὲν ἦταν τόσος κόσμος, διέκοψεν ὁ Πετρογιάννης.

— Κερδίζομε χρήματα...

— Καλοτρῶμε...

— Καλολοιομώμαστε...

— Καὶ καλοφλουαρεῖτε! διέκοψε μία

«Σὲ βαθεῖα νύχτα δόλομαυρη...» (Σελ. 405, στ. α')

δυνατὴ φωνή, ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπ' ἐξῶ. Τὰ δύο παιδάκια ἔμειναν μάρμαρο, χωρὶς νὰ τολμήσουν ν' ἀπαντήσουν. Εἶχαν ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος.

— Μὰς εἶχετε ἀκούσῃ λοιπὸν; εἶπεν ἡ Ρίτα κατεντροπισμένη.

— Φυσικά! ἄμα εἶνε χαρούμενη ἡ Ρίτα, βγαίνει στὰ κεραμίδια καὶ τὸ τραγουδεῖ. Καὶ τὰ κεραμίδια τοῦ προχόσπιτου δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ποῦ εἶνε ὅμως ἡ Γρατσιέλλα;

— Νὰ τὴν, ποῦ ἔρχεται.

— Καὶ ὁ Γέρος;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, κύριε.

— Πήγγαινε λοιπὸν νὰ τὸν φωνάξῃς.

Ὁ κόμης ἔμεινε μόνος μὲ τὸν μικρόν, ἐνῶ ἡ Ρίτα ἐπήγγαινε νὰ φωνάξῃ τὸν

Γέρον. — Τὸ μόνο κακό, εἶπε τότε ὁ Πετρογιάννης μὲ χαμηλὴν φωνὴν πρὸς τὸν κόμητα, εἶνε οἱ συναδέλφοι....

— Α! καὶ διατί;

— Πρῶτα-πρῶτα, μᾶς περιπαίζουν, ἰδίως τὸν Γέρο. Καὶ ἔπειτα, θαρρεῖς πῶς τὰ ἔχουν μαζί μας.

— Ἀπὸ τώρα κι' ὅλας! εἶπεν ὁ κόμης καθ' ἑαυτόν.

— Σοὺ ἐρέθησαν ἄσχημα; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία ἐπέστρεψε μὲ τὸν Γέρον.

— Αἱ! τί νὰ γίνῃ!....

— Ἔτσι συμβαίνει εἰς τὸ θέατρον, βλέπετε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ κόμης. Ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ ἀτυχία, καὶ τότε προκαλεῖ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀνθρώπων ποῦ ὑποσκέλλεται, ἡ μὲν εἰς τὴν ἀφάνειαν, καὶ τότε ὑποφέρει πολὺ.

— Καὶ ἔπειτα, κύριε κόμης, εἶπεν ὁ Γέρος, μὲ τόνον μισογελαστόν· πρὸς τὸ παρόν, τὰ πράγματα πηγαίνουν θαυμάσια, ἀλλὰ κατόπιν;... Ἄρα τελειώσουν αἱ παραστάσεις τοῦ ἔργου σας, ποῦ θὰ πᾶμε νὰ εὐρωμεν ἐργασίαν;

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐρχομαι νὰ συνομιλήσω μαζί σας, φίλοι μου. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ περάσωμεν τὴν ἑκατοστὴν παράστασιν τοῦ ἔργου μου. Καὶ τότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά ἄλλου, καί, πρέπει νὰ το ὁμολογήσω, τὰ ἔργα ὅπου παίζουν παιδικὰ εἶνε πολὺ σπανία.

— Θὰ κάμωμεν ὅ,τι μας συμβουλεύσετε, κύριε, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα μὲ πεποίθησιν.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω...

— Ω! βεβαίωτατα, ἐπρόσθεσεν ὁ Πετρογιάννης.

— Καὶ σύ, Ρίτα; εἶπεν ἡ κόμης, διότι ἀνέγνωσεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μικρούλας μίαν ἀόριστον ἀνησυχίαν.

— Ἐγώ, κύριε κόμης, θὰ σᾶς ὑπακούω πάντοτε· εἶνε ὁμως δύο πράγματα ποῦ μ' ἀρέσουν πολὺ.

— Τί πράγματα;

— Νὰ κάμω, ὅ,τι μ' ἀρέσει καὶ νὰ λέγω ὅ,τι ἔχω στὸν νοῦν μου. Ἀλλὰ, κύριε κόμης, θὰ κάμω ὅ,τι ἀποφασίσετε ἐσεῖς.

— Λοιπόν, εἴμεθα ὅλοι σύμφωνοι. Ἀφήσατέ με τώρα νὰ φροντίσω διὰ τὴν τύχην ὅλων σας. Καὶ θὰ ἐπανέλθω νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ κόμης ἔκαμε νεύμα εἰς τὸν Γέρον ὅτι ἤθελε νὰ το ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Καὶ ἀντήλλαξαν τότε οἱ δύο μερικὰς σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ὅσον καιρὸν παριστάνετο τὸ ἔργον τοῦ κόμητος Κ., τὰ παιδικὰ ἔμεναν εἰς τὸ ἀγαπημένον των τροχόσπιτο.

Ἐπερνοῦσαν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ βράδυ ἐπῆγαιναν μὲ αὐτὸ εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἄφηναν εἰς ἑν ἀναξοστάσιον, κοντὰ εἰς τὸ θέατρον· ἔδωκαν τὸν «Πάει-Καλὰ» εἰς τὸν σταῦλον, καί, ἄρα ἐτελείονεν ἡ

παραστάσις, ἐφευγαν ὅλοι μαζί, πάλιν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ βουλεῖα, ὅπου εἶχαν τὴν ἀδειαν νὰ μένουν δι' ἀρκετὸν χρόνον διάστημα...

— Πῶς ἐπιστρέφετε τὸ βράδυ εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας; ἠρώτησε μίαν φορὰν τὴν Ρίταν ἑνας ἡθοποιός. Πηγαίνετε μὲ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ τράμ, ἢ μὲ τὸν ποταμόδρομο;

— Μπᾶ! ἐπιστρέφω μὲ τὸ ἀμάξι... εἶπεν ἡ Μαργαρώ μὲ φυσικώτατον τόνον.

— Μὲ ἀμάξι; εἶδες ἐκεῖ!

— Βεβαίωτατα· ἀφοῦ ἔχομε 'δινό μας, γιατί νὰ μὴν πᾶμε;

— Ἐχετε ἀμάξι, ἐσεῖς;

— Ἐννοεῖται, καὶ ἄλλο γινώσκω.

— Ἐλα, ψευτρίτσα! εἶπεν ὁ ἡθοποιός.

— Ἐγώ, κύριε, δὲν λέγω ψέμματα!

— Θέλεις δηλαδὴ νὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύσω ὅτι ἔχετε ἀμάξι καὶ ἄλλα ἐσεῖς!

— Ἀλογα, ὄχι· ἄλλο γινώσκω, καί· καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τὸ ἄλλο γινώσκω τὸ λέγε «Πάει-Καλὰ».

— Πάει-καλὰ!... Α! πάει καλὰ τότε, ἂν εἶνε ἀλήθεια.

— Ἄν εἶνε ἀλήθεια;... τὸ ἀμάξι μας μάλιστα...

— Ἐχει τέσσαρας τροχοὺς, βάζω στοίχημα! ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος μὲ εἰρωνικὸν τόνον.

— Ἐννοεῖται, τέσσαρας τροχοὺς· καὶ ἀκόμα εἶνε τὸ ἀμάξι μας τροχόσ...

Ἡ Μαργαρώ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της.

— Εἶνε τροχός;... ἕνας τροχός; λοιπὸν εἶνε χερσάριζο μὲ ἕναν τροχὸ τὸ ἀμάξι σας;... ὠραία ψευτιά!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά εἰς βάρος τῆς Μαργαρώς.

(Ἐπεται τὸ τέλος) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Καθ. Α. Λατούς.]

Β' ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ

[Ὁ κατωτέρω Διάλογος διαμειβεταί μεταξὺ ἑνὸς μικροῦ Μετόχου καὶ τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ του, πέντε ἡμέρας ἀφ' ἧς τὰ ἴδια αὐτὰ πρόσωπα συνειλέχθησαν ὅπως εἰ-
δομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.]

Ὁ Μετόχος: — Καλὴσπέρα, Νίκο.

Ὁ Ἀδελφός: — Καλῶς τον! Λοιπόν, τί νέα ἀπέχθεις;

Ὁ Μετόχος: — Λαμπρά! ἐξαισία!... Αὐτὴ τῇ στιγμῇ διαθέτω καὶ τὸ 4ον κουπόνι τῆς Μετοχῆς μου. Πάει, ξέρεις, ἐτελείωσε κι' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις καὶ ἀρχίζει... καινούρια.

Ὁ Ἀδελφός: — Πῶς; ἔτσι γρήγορα; Μὰ ἐσύ εἶσαι τρομερός... Εὐγέ σου. Ὡστε ὁ Ἀνδρέας, ὁ Κίμων, ὁ Κώστας....

Ὁ Μετόχος (διακόπτων): — Ὁ Κώστας ὄχι... δὲν ἐπρόφρασε. Ἀφῆσέ τον τὸν κουτό! Ἐνόμιζε πῶς θὰ του φάνε

τὰ λεπτὰ του... πῶς θὰ τὸν κλέψουν... ἐφαντάζετο πῶς ἂν δὲν μπόρῃ νὰ πωλήσῃ τὰ κουπόνια του, ὅα τὸν βάλουν στὴν φυλακή... καὶ πάντα εἶχε τὴν ὑποψία πῶς πρόκειται περὶ κατεργαριῶς. Φαντάσου!... Τέλος πάντων, ὥς που νὰ πεισθῇ, νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ καὶ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ, πέρνει μυρωδιὰ ὁ Μιχάλης. ἀγοράζει ἀμέσως τὸ κουτόνι, καί... ὁ Κώστας μένει στὰ κρύα τὸ λουτροῦ...

Ὁ Ἀδελφός: — Ἄ, ὥστε τώρα θέλεις;

Ὁ Μετόχος: — Ναι, τώρα θέλεις... μὰ δὲν θέλω ἐγώ. Ἐνα κουπόνι μοῦ μένει, ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται καὶ τὸν ἑαυτό μου.

Ὁ Ἀδελφός: — Τί θὰ τὸ κάμῃς;

Ὁ Μετόχος: — Θὰ τὸ ἀγοράσω.

Ὁ Ἀδελφός: — Τί ἰδέα!

Ὁ Μετόχος: — Σοὺ ἀρέσει; Ἄγο-
ράζω τὸ 4ον κουπόνι τῆς Μετοχῆς μου.

Ἀπόκομμα πωληθὲν ὑπὸ τοῦ Νίκου πρὸς τὸν Νίτον... πῶς; δὲν μπορῶ τάχα;

Ὁ Ἀδελφός: — Γιατί ὄχι; Θὰ βγάλῃς τὰ ἐξηνταπέντε λεπτὰ ἀπὸ τὴ μία σου τσέπη καὶ θὰ τὰ βάλῃς στὴν ἄλλη.

Ὁ Μετόχος: — Ἀκριβῶς! Θὰ βγάλω ἀκόμη καὶ δρ. 2,50, ὅα τὰς στείλω στὴ Διάπλασι ν' ἀγοράσω μὲ δεύτερη Μετοχὴ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, — ὅα παραγγείλω συγχρόνως 10 δραχμῶν πράγματα, γιὰ τὰ τέσσαρα κουπόνια τῆς πρώτης Μετοχῆς ποῦ ἐπώλησα, — ὅα τὰ πωλήσω τέσσαρα κουπόνια τῆς δευτέρας μου Μετοχῆς, — ὅα πιάσω τὰς δρ. 2,50 ποῦ ἔδωσα (καὶ μὴ δεκάρα παραπάνω) καὶ ὅα ἔχω πάλι τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴ Διάπλασι ἄλλων 10 δραχμῶν πράγματα. Δὲν τὸ σκέφθηκα καλὰ;

Ὁ Ἀδελφός: — Περιφροῦμαι... Βλέπω ὅτι ἐγλυκάθηκες... Τὸ ζήτημα ὁμως τώρα εἶνε: ὅα μπόρῃς νὰ βρῇς ἄλλους τέσσαρας ἀγοραστάς;

Ὁ Μετόχος: — Ὡ, εὐκολώτατον!... Ἀφοῦ σοὺ λέγω μὲ παρακαλοῦν! Καὶ βέβαια! ἄρα καταλάβῃ κανεὶς τί ἀποκτᾷ μ' ἕνα κουπόνι. — καὶ εἰς αὐτὸ πιά ἀναπτύσσω ὅλη μου τὴν εὐγνωστικότητα — πρέπει νὰ εἶνε ὅλως-διόλου κουτός, γιὰ νὰ μὴ μοῦ δώσῃ τρέχωντας τὰ 65 λεπτὰ καὶ νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

Ὁ Ἀδελφός: Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κουτοὶ... σὰν τὸν Κώστα.

Ὁ Μετόχος: — Εὐτυχῶς ὁμως, διὰ τοὺς Μετόχους, οἱ ἔξυνοι εἶνε περισσότεροι. Ἐνα πρᾶγμα μόνον μὲ φοβίζει...

Ὁ Ἀδελφός: — Νάκούσωμε, τί;

Ὁ Μετόχος: — Νά, μὴπως μάθουν τὰ παιδιά καὶ ἀγοράζουν ἀπὸ τὴ Διάπλασι Μετοχὰς ἀπ' εὐθείας, στέλνοντας δρ. 2,50, χωρὶς δηλαδὴ νὰγοράζουν πρῶτα κουπόνι.

Ὁ Ἀδελφός: — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κουτοὶ... σὰν τὸν Κώστα.

Ὁ Μετόχος: — Εὐτυχῶς ὁμως, διὰ τοὺς Μετόχους, οἱ ἔξυνοι εἶνε περισσότεροι. Ἐνα πρᾶγμα μόνον μὲ φοβίζει...

Ὁ Ἀδελφός: — Νάκούσωμε, τί;

Ὁ Μετόχος: — Νά, μὴπως μάθουν τὰ παιδιά καὶ ἀγοράζουν ἀπὸ τὴ Διάπλασι Μετοχὰς ἀπ' εὐθείας, στέλνοντας δρ. 2,50, χωρὶς δηλαδὴ νὰγοράζουν πρῶτα κουπόνι.

Ὁ Ἀδελφός: — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κουτοὶ... σὰν τὸν Κώστα.

Ὁ Μετόχος: — Εὐτυχῶς ὁμως, διὰ τοὺς Μετόχους, οἱ ἔξυνοι εἶνε περισσότεροι. Ἐνα πρᾶγμα μόνον μὲ φοβίζει...

Ὁ Ἀδελφός: — Νάκούσωμε, τί;

Ὁ Μετόχος: — Νά, μὴπως μάθουν τὰ παιδιά καὶ ἀγοράζουν ἀπὸ τὴ Διάπλασι Μετοχὰς ἀπ' εὐθείας, στέλνοντας δρ. 2,50, χωρὶς δηλαδὴ νὰγοράζουν πρῶτα κουπόνι.

Ὁ Ἀδελφός: — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κουτοὶ... σὰν τὸν Κώστα.

Ὁ Μετόχος: — Εὐτυχῶς ὁμως, διὰ τοὺς Μετόχους, οἱ ἔξυνοι εἶνε περισσότεροι. Ἐνα πρᾶγμα μόνον μὲ φοβίζει...

Ὁ Ἀδελφός: — Νάκούσωμε, τί;

Ὁ Μετόχος: — Νά, μὴπως μάθουν τὰ παιδιά καὶ ἀγοράζουν ἀπὸ τὴ Διάπλασι Μετοχὰς ἀπ' εὐθείας, στέλνοντας δρ. 2,50, χωρὶς δηλαδὴ νὰγοράζουν πρῶτα κουπόνι.

Ὁ Ἀδελφός: — Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κουτοὶ... σὰν τὸν Κώστα.

κουπονίου!! (Σοβαρῶς:) Κάμνει ποτὲ τίποτε ἡ Διάπλασις ἐναντίον τῶν Κανονισμῶν τῆς; Καὶ τὴν συμφέρει αὐτὸ ποῦ ἐφαντάσθηκε; Διότι τί ἀξίαν θὰ εἶχαν τὰ κουπόνια, ἂν ἤμπορούσε ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς Μετοχὴν, χωρὶς ν' ἀγοράσῃ πρῶτα κουπόνι; Καὶ ἔπειτα τί ἀξίαν θὰ εἶχαν αὐταὶ αἱ Μετοχαὶ ἂν δὲν εἶχαν ἀξίαν τὰ κουπόνια των; Καὶ ποῖος θὰ τὰς ἀγόραζε; Σκέψου καὶ ὅα ἰδῇς μόνος σου ὅτι αὐτὸ ποῦ εἶπες εἶνε παραλογισμός.

Ὁ Μετόχος: — Ἐχεις δικη... ἤσυχα...

Ὁ Ἀδελφός: — Λοιπόν, καθὼς ἔπαμε! Κι' ἡ ἐπιτυχία καὶ εἰς τὴν δευτέραν Μετοχὴν.

Ὁ Μετόχος: — Εὐχαριστῶ... Τώρα ἄφισε με, γιατί θὰ γράψω τῇ Διάπλασι.

Θὰ τῆς στείλω τὸ 4ον κουπόνι μου μὲ δρ. 2,50 γιὰ τὴ νέα Μετοχὴ. Καὶ διὰ τὰς 10 δραχμὰς ποῦ μοῦ χρεωστῶ ἀπὸ τὴν πρώτῃ, ὅα τῆς ζητήσω: Μικρὰ Μυστικά, Χάρτην τῶν Ἀδελφῶν, ἕνα Σῆμα... καὶ τί ἄλλο; Ἄ! καὶ τρεῖς Τόμους τῆς δραχμῆς. Καὶ τί ἐξώδευσα δι' ὅλ' αὐτά; Τι-πο-τε!... Ἀπεναντίας, εἰσέπραξα καὶ δρ. 1,95 ἀπὸ τὰ τρία κουπόνια. Ἄ, μὰ Διάπλασις μου, σ' εὐχαριστῶ!

[Ὁ μικρὸς Μετόχος ἔκαμεν ὅ,τι εἶπε. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἄλλοι Διάλογοι θὰ διαμεινωθῶν μὲ τὸν μεγαλιέτερον ἀδελφόν. Ἄλλ' αὐτοὺς εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τοὺς ἀνακοινώσω. Ἐμῶντες πλέον ὅσα χρειάζονται, — ἴσως καὶ περισσότερα.]

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΣ

Α' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

[Ἰδε Διάπλασιν ἐ.ε. φυλ. 41, σελ. 323]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΧΟΥΣ

Φαντάζεσθε σῖς, ὅσοι ἐλάβατε ἤδη ἢ ὅα λάβατε ἀργότερα τὴν Μετοχὴν τῆς «Διαπλάσεως» δωρεάν, — οἱ πρώτοι 1000 ἐνόηθ', — ὅτι εἶνε ἡ σπουδαιότερα, καινοτομία ἀφ' ὅσας ἔκαμα ὡς τώρα; ὅτι διὰ τῆς Μετοχῆς εἰμπορεῖ εὐκολώτατα νὰ ἐγγραφῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὅσοι ὑπάρχουν διαθέσιμοι ἀνὰ τὸν Ἑλληνισμόν, διότι καθένας, καὶ ὁ πτωχότερος, ἐγγράφεται ὅταν πρόκειται νὰ ἐξοδύσει μόνον 55 λεπτὰ; καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ περιοδικὸν μας, διὰ μίαν γενναίαν αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας του, εἰμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὅλα τὰ ὑλικά καὶ ἡθικά μέσα ὥστε νὰ καταστή ἑνὸς ὀλίγου ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης; καὶ ν' αὐξήσῃ τὰς σελίδας του; καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἐκτύπωσιν του; καὶ νὰ δημοσιεύῃ εἰκόνας γραμματιστάς; καὶ νὰ δώσῃ πλεονεκτήματα πᾶνους διαγωνισμοῦς, μὲ βραβεῖα μεγάλα, καὶ τὰς πλεονεκτητικὰς καὶ εὐθύναν-ἐκδόσεις;

Τὰ φαντάζεσθε αὐτὰ ὅλα; Τὰ ἐσυλλογίσθητε; Ναι, βεβαίως, διότι εἴσοθ' ἔξυπνα παιδιά, καὶ διότι σᾶς ἐνδιέφερε κατ' ἐξοχὴν ὅτι ἐνδιαφέρει τὴν ἀγαπητὴν σας «Διάπλασιν». Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ, καὶ νὰ τονίσω, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς Μετοχῆς ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ σᾶς. Ἀπὸ σᾶς, τοὺς 1000 πρώτους. Σῖς θ' ἀνοίξετε τὸν δρόμον, σῖς θὰ κινήσετε τὴν μηχανήν. Καὶ ἔπειτα ὅα ἐργάζεται μόνη της...

Δὲν πρέπει λοιπόν, διὰ κανένα λόγον, μὲ καμμίαν πρόφασιν, νὰ παραμελήσετε τὴν Μετοχὴν. Ἀπεναντίας, μὲ κάθε τρόπον, πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ διαθέσετε τὰ κουπόνια. Εἶνε ἡ μεγαλειτέρα χάρις, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε.

Μὴν εἰπῆτε: ἐπὶ τέλους τὴν ἔλαβα χάρισμα καὶ δὲν με μέλει. Μὴν εἰπῆτε: εἰμαι πλούσιος ἢ πτωχὸς καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ τὰ κουπόνια νὰ εἰσπράξω δυομῶς δραχμὰς, οὔτε 10 δραχμῶν πράγματα νὰ πάρω ἀπὸ τὴν πτωχὴν «Διάπλασιν».

Καὶ σῖς ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι καὶ 20 δραχμὰς τὸ ἔτος ἂν εἶχε ἡ «Διάπλασις». ὅα τὰς ἐπληρώνατε εὐχαρίστως καὶ ἀνωδύνως; καὶ σῖς ποῦ ἐξοδεύετε ἄλλας 20 κάθε γρόνον διὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ βιβλία; καὶ σῖς ποῦ δὲν τὸ ἔχετε διὰ τίποτε νὰ ἐξοδεύετε ἄλλας 20, διὰ νὰ ἐγγράψετε ἀπόρους, — σῖς οἱ πλουσιόπαιδες, οἱ ὁποῖοι ἴσως ἀποτελεῖτε καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν Μετόχων, — καὶ σῖς ἀκόμη μὴν παραμελήσετε τὴν Μετοχὴν. Δὲν πρόκειται νὰ ὠφεληθῇ ὁλκῶς, ἀλλὰ νὰ διευκολύνετε ἐν λαμπρῶν ἔργων, νὰ συντελέσετε εἰς ἕνα μεγάλον σκοπὸν: τὴν αὐξήσιν, τὴν βελτίωσιν, τὴν τελειοποίησιν τῆς «Διαπλάσεως». Δι' αὐτὸ κυρίως, ἂν θέλετε δι' αὐτὸ μόνον, πρέπει, πρέπει, πρέπει νὰ διαθέσετε ἐν τούλῃ-στον κουπόνι τῆς Μετοχῆς σας. Ναι, ἔστω καὶ ἐν μόνον.

Ὁ ἥρωας τοῦ Διαλόγου τοῦ κ. Φαίδωνος, διέθεσε, καθὼς εἶδατε, καὶ τὰ τέσσαρα κουπόνια του, καὶ μάλιστα ἡγόρασε ἀκόμη μίαν Μετοχὴν. Ἴσως ὅλοι δὲν εἰμπορεῖτε ὅτι δὲν θὰ μνησθῶν, (ἀν καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον). Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ διαθέσῃ τρία, δύο, ἑνὸς κουπόνι; Καὶ ποῖος, μὲθ' ὅσα σᾶς εἶπα, δὲν θὰ προσπαθῇ πρὸς χάριν μου νὰ τὸ κάμῃ;

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ ΜΑΣ

Ὅσοι εἰσέφετε νὰ ζωγραφίζετε, εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε τὴν ἀπάντησιν σας διὰ τὴν 21ην Κυριακὴν εἰκονογραφημένην. Θὰ δημοσιεύω εἰς τὴν κρίσιν εὐχαρίστως τὰς καλὰς εἰκόνας, ὅπως εἰς τὴν προηγουμένην Κυριακὴν δημοσιεύσα τοῦ Κεντρίου καὶ σημερὸν δημοσιεύω τοῦ Πολύκαρος τῆς Ἑταιροῦ.

Νὰ κάμνετε τὰς εἰκόνας σας ὅσον θέλετε μεγάλας, κ' ἐγὼ εἰσέφω νὰ τὰς μικραίνω ὅσον πρέπει. Νὰ τὰς ζωγραφίζετε δὲ μὲ πολὺ μαῦρο μελάνι εἰς πολὺ ἄσπρο χαρτί. Μολύβια καὶ χρώματα δὲν χρειάζονται.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ προστεθῇ ὁ Λιμὴν τῆς Χίου, εἰς τὸν ἔπαινον τῆς μεγάλης τάξεως, μὲ [14]. Δὲν εἰσέφω κ' ἐγὼ πῶς παρελήφθη τὸ νόμισμα τοῦ. Ἴσως παρέπε-
σεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

Ὁ Ἀὐτόνομος [15] μοῦ γράφει: «Προχθές, ὅταν ἤρχισα τὰς ἐνεργείας μου εἰς τὸ Γυμνάσιον ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως», οἱ καθηγηταὶ μου, ἀκούσαντες τοῦτο, σὲ ἐπῆρσαν, καὶ παρώτρυναν τοὺς μαθητὰς τοὺς δυναμένους, νὰ ἐγγραφῶν. — Κ' ἐγὼ τὸν παρακάτω νὰ διαδιδάσῃ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς καλοὺς τοῦ καθηγητὰς.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὸν νέον Σύλλογον τοῦ Πειραιῶς «Ἑλληνισμὸν» (ἀναγγελθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον). Εἶναι καλὰ παιδιά

Οὐδείς [5Ε], Πτερωτή Καρδιά [3Ε], *Αρης [ΕΕ], *Ενδοξον Μεσολόγγιον [3Ε], Δούκισσα τῶν Σαλῶνων [5Ε], Συννεφώδης Ἡμέρα [3Ε], *Αγαπητὸ *Αγγελουδὶ [6Ε], Μελανῶπις [5Ε], Αἴλιος *Αριστείδης [8Ε], Φίλημα Σκιᾶς [3Ε], Νανουκᾶ [ΕΕ], *Αρμα τῆς Νίκης [10 Ε], *Ω-χρόν *Αμάραντον [ΕΕ], Μαθαίνονδρόμος [8Ε], Οὔγος τοῦ Μοροσποράνου [4Ε], Τσίρος [5Ε], Μεγαλοπρεπὴς Φύσις [ΕΕΕ], Γόνδολα τῆς Βενετίας [ΕΕΕ], Χειμώνανθον [4Ε], *Αμύμητος Γελοτοποιός [6Ε], Δικηγόρος τῶν Σύνδρομητῶν [ΕΕ], Φαίτων [ΕΕ], *Ερυνδρόν Προσωπεῖον [3Ε], Βασιλεὺς τῶν Ρόδων [ΕΕ], Φῶς τῆς Νυκτός [Ε] καὶ Ρεμβάζουσα Οὐρα-νολάτρεις [ΕΕ].

*Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέ-χομαι μετὰ γαῖας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ασπρο *Οράκι (**) καὶ Πτε-ρωτὸν *Ονειρον (κυττάτε με! θὰ μ' εὐρῆτε;)

*Αλλαγὴ Ψευδωνύμου: *Εθνικὸν *Ονει-ρον [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα.)

*Ανανέωσις Ψευδωνύμου: Μικρὸς Λέ-σβιος.

Δήλωσις. *Οσοὶ ἐπρότειναν ψευδώνυμα, χωρὶς νὰ στείλουν 1 φρ., παρακαλοῦνται νὰ ἐπαναλάβουν τὰς προτάσεις των, συνοδευόμε-νας ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν.

Οἱ ζητήσαντες ψευδώνυμον διὰ τὸ 1906, θὰ ἴδουν τὴν ἐγκρίσιν εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ νέου μας ἔτους (2 Δεκεμβρίου.)

*Απὸ τοῦ προσεχούς φύλλον καταργοῦνται ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1905. Οἱ θέλοντες νὰ τὰ διατηρήσουν ἢ νὰ πάρουν νέα διὰ τὸ 1906, πρέπει νὰ στείλουν 1 φρ.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν δι' ὅλον τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15 Δε-κεμβρίου τὸ βραδύτερον.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμωμένην φρ. 2,50, θὰ λάβουν δωρεὰν μόνον οἱ 100 πρῶτοι ἐκ τῶν ἐγγραφη-σομένων διὰ τὸ 1906.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Αἰγὴ τῶν *Ελπίδων μετὰ τὴν Εἰρήνην τῆν *Αθηναίαν, Χειμώνανθον, Κεν-τρὶ, Λεσβιακὸν *Ανθος καὶ *Αλώπεκα τῆς Μιτυλήνης — ἡ Κόρη τοῦ Λιὸς μετὰ τὴν Κό-μησσαν τῆς Κεφαλληνίας — τὸ *Αρμα τῆς Νίκης μετὰ τὴν Γλαῦκα τῆς *Αθηνᾶς, Μικρὸν Βιολιστρίαν, *Ωρχὴν Πανσέληνον, Ξανθὸν Βοσκὸν καὶ Τζάμον *Ανακατωμένον — ἡ Ἀρσοδόλοιστος Νῦξ μετὰ τὴν Κρεόλην, *Αγνήν Ψυχὴν καὶ Μελανόπιδα — ὁ *Αρης μετὰ τὸ *Αγαπητὸ *Αγγελουδὶ, Αἴλιον *Αριστείδην καὶ *Ανεμώνην τῶν Πατησίων.

*Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Αἰμέρα τῆς Χίου ([ΕΕ] τὸ λάθος διωρ-θώθη σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) *Αδε-λαΐδα Π. (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπᾶ-θωμα.) *Φίλην τῶν Ζφών ([ΕΕ] ὑπάρχει εἰ-δικὸν περιοδικὸν δι' ἐργόχειρα, ἡ «Φιλόκαλος Πηνελόπη» ἐλυπήθηκα πολὺ διὰ τὴν ἀσθένει-αν τῆς μαμᾶς καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ.) *Χιακὸν Φάρον (βραβεῖα ἔστειλα· οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐτροποποιήθησαν· τώ-ρα, ἅμα πάρῃ κανεὶς ἐν βραβεῖον εἰς οἰανδή-ποτε τάξιν, δὲν ξαναπαίρνει τὸ ἴδιον.) *Φλοῖ-σβον τῆς Θαλάσσης (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις.) *Ωκύποδα *Αχιλλεῖα (αὐτὸ πλέον ἀπὸ σὲ ἐφαρτάται...) *Κόρη τοῦ Λιὸς (βε-βαίως, διὰ ν' ἀλλάξῃς, θὰ πληρώσῃς· τὸ ζή-

τούμενον εἶνε ἐλεύθερον· τὸν περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν γνωρίζω.) Βυζαντινὸ *Αηδόνι (εὐχαριστῶ πολὺ.) *Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ (ἔστειλα.) Πα-παροῦναν τῶν *Αργῶν, Ναυαγὸν τῆς Κυ-θίας (ἡ στενότης τοῦ γώρου ἀναγκάζει κά-ποτε τὸν κ. Φαίδωνα ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπιστο-λὴν του.) *Αθῶαν Καρδίαν (ἡ εἶδησις, τὴν ὅποιαν μοῦ ἔδωκες, μ' ἐχαροποίησε πολὺ· δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἀγγελήτριον, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νὰ γράψω τίποτε.) *Καταορίδαν ([ΕΕ], εἶνε ἀπὸ τὰ ἀ παιδικὰ ψεῦδη, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ἔγραφε κάποτε ὁ κ. Φαίδων· εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιον τοῦ ταξιδίου διὰ τοὺς *Ολυμπιακοὺς *Αγῶνας· θὰ εἶνε τί ὡ-ραῖα!) *Δάσος Φοινίκων (τὸ ὁποῖον ἐμάντευ-σεν ἀπὸ τὰς πρῶτας μου λέξεις, πόσον σπου-δαία θὰ εἶνε ἡ καινοτομία τῆς Μετοχῆς.) *Αφροσπεφονώμενο Κῦμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ διὰ τὰ γράφομενα.) *Ανέλιπτον Χαράν ([ΕΕ], προσπάθησε λοιπὸν νὰ τοὺς μιμηθῇς, ἀφοῦ τοὺς μακαρίζεις.) Ν. Κατερινόπουλον (καλὴ ἡ ἰδέα σου· ἀλλὰ σκο-πεύω νὰ τροποποιήσω ὀλίγον τὰ τοῦ *Αθροῦ Βραβεῖον.) *Κόρη Ζιλ δὲ Μιρμῶν (πρότασις μὲ ἀρχικὰ δὲν ἐπιτρέπεται.) *Ανίβαν τὸν Καρχηδόνον (πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλας προ-τάσεις ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, πρὸς ψευδώνυμα ποῦ θὰ βλεπῇς εἰς τὴν στήλην τῶν ἐγκρίσεων.) *Μέλλοντα Διπλωμάτην (ἔχει καλῶς.) Κλέω-να Σ. ([Ε], κ' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συ-χνότερα.) *Φοῖβον (ἔστειλα 33—48.) Πιν-Χὸ (σὲ συγγαίρω διὰ τὰς προόδους σου· ἐγὼ βε-βαίως δὲν ἐμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τί ψευδώνυ-μον ἔχει ὁ φίλος μας.) Κλεοπάτραν Γ.Τ. (εὐ-χαριστῶ πολὺ.) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ, Μουσουργὸν (ἡ Κάκια σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἀστείότατον δελτάριον.) Βύρων Κ. (ὁ ἀριθμὸς τῆς ταινίας δὲν ἔχει σχέσιν με-τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαγείου.) Κρόταλον, Ρεμ-βασμόν ([Ε], βραβεῖα ἔστειλα.) Σημαίαν τοῦ Φωτός (ἐλήφθησαν.) Χαροῦμενην Καρδοῦλαν ([ΕΕ], λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν τῆς Τύχης, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! νὰ μιμηθῇς μιαν φίλην μου, ἡ ὁποία ἐκέρδισε δύο συνε-χῆς ἔτη τὸν «Πρόπαντα», καὶ τὴν δευτέραν φο-ρὰν τὸν ἐχάρισεν εἰς ἓν πτωχὸν κορίτσι.) *Α-ρὰν τὸν ἐχάρισεν εἰς ἓν πτωχὸν κορίτσι.) *Αὔραν γροτικὸν *Ανθύλλιον (καλῶς ἤλθες.) *Αὔραν γροτικὸν ([ΕΕΕ] σὲ συγγαίρω δι' ὅλα τῆς *Ελευθερίας ([ΕΕΕ] σὲ συγγαίρω δι' ὅλα τῆς *Ελευθερίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸ μυστικὸν ἐμβλημα σου.) Βίτωρα Οὐγγῶ, Ποιμενίδα Μυρτῶ (εὐχαριστῶ πολὺ.) *Αὔραν τῆς *Ιδης, Θεσσαλικὸν Ρόδον, Φουρνέλλο (καὶ σὺ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλας προτάσεις Μ. Μυστικῶν, πρὸς ψευδώνυμα τοῦ 1906.) Τ. *Ιωαννίδην (ἔστειλα.) Χλόην ([Ε], ἔστειλα· ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅσον ἐμπορεῖς συχνό-τερα.) Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ (ναί, ὅλοι ἤλθαν, καὶ φαντάσου τὴν χαρὰν μου.) Κυρίαν δὲν με Μέλει (νὰ σε ἴδω λοιπόν!) *Αμαρυλλίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Εὐχομαι τῷ «Πανελληνίῳ» Συλλόγῳ εὐρυ-τάτην διάδοσιν καὶ καλὴν προόδον. *Ενδοξον Μεσολόγγιον, ἀντιπρόεδρος «Διαδό-σεως». (Ε—133)

Ηλλάξα ψευδώνυμον· θὰ μ' εὐρῆτε, κύριοι ἐνδιαφερόμενοι:—Ψυχὴ τῆς Λέσβου. (Ε—134)

Απερχόμενοι εἰς Αἴγυπτον ἀποχαιρετοῦμεν τὸν Γόρδιον καὶ δλοὺς τοὺς ἐν Χίῳ φί-λους καὶ φίλας τῆς «Διαπλάσεως».—Νυκτο-κόραξ καὶ Μεγάλη Ἑλλάς. (Ε—135)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

[Ὁ χροῖτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

570. Λεξιγριφός.

Σέδου τυχαῖα γράμματα ἀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου. *Οτι τοῦ νοῦ ἀσθένεια ἐπρόφεραν τάχειλ μου.

571. Στοιχειόγριφός.

*Εμπρὸς σὲ χάσμα βρίσκεσαι, μὰ ἔτσι μὴ [μ' ἀφίσσης, Γιατὶ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῶ... ἂν μάποκεφαλίσῃς!

572. Στοιχειόγριφός μετὰ Το-νογρίφου.

Εἶμαι τῆς Τουρκίας νῆσος, *Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσσης. Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς. Καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃς, *Ἐγχεῖς... δύναμι μεγάλη. Ποῦ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει.

573. Μωδαϊκόν.

Χωρὶς τὸ πρῶτό μου ἀνοιξὶς ποτὲ δὲν θὰ γενῇ, *Οὔτε χωρὶς τὸ δεύτερο ὑφαίνεται πανί. Τὸ τρίτο μου στοὺς Φυσικοὺς τὸ ἔχω δανεισμένο. Τὸ τέταρτο στὸν οὐρανὸ τὸ ἔχω ὑψωμένο. Τὸ πέμπτο μου κεφάλι τοὺς τὸ ἔχουν οἱ σοφοί. Τὸ σύνολόν μου, λυτά μου, φοβοῦνται οἱ δειλοί.

574. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχ. Θεόν.
 ★+★ = Πρόδεσις
 ★+★ = Νῆσος
 ★★+★★ = Ποταμὸς
 ★★+★★ = Σημεῖον στίξεως
 ★★+★★★ = Βασιλοπούλα
 ★★+★★★ = Ποιητὴς
 ★★+★★★+★★★ = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς

575. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πόλις ἑλλ.—Μέρος τοῦ πλοίου = *Εθνικὸν+ *Εντομον—Γράμμα=Γράμμα+ Πόλις ἀρχαία—Φθόγγος=Ποταμός.

*Αθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία Πόλις.

576. Κρυπτογραφικόν.

1 2 1 3 1 4 5 6 5 = Φιλόσοφος
 2 1 6 = Ἐπίρρημα
 3 1 4 1 = Αἰσθημα
 4 1 3 6 5 = Μέρος τοῦ σώματος
 5 1 3 1 4 1 = Χώρα
 6 5 6 5 = Θεότης

577. Φωνεντόγριφός.

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας-δήποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑκα-στον σωρὸν δύναται ν' ἀλλαχθῇ, σχηματίζε-ται ρητόν: νσ-★ σπ - νσ - ★ - σπκ

578. Κεκρυμμένον γνωμικόν.

*Αφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζε-ται γνωμικόν:

Χορός, πόνος, Σοφί, ἀρετή, δόξα, δόρυ.

579. Ἐξλιποτύμφωνον.

αα - ααα - α - ααα

580. Φωνεντόλιπον ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέ-ξεων σχηματίζουν φωνεντόλιπον ὡς ἐξῆς:

★★ - ★★

Γῆρας, συναστροφὴ, ὁμιλία, ὀλιγός, δειλία.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλή-φθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλο-γῆς τοῦ ΑΛΑΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.]